Ἔτος Γ. Κυδωνίαι τῇ 15 Φεβρουαρίου 1914 Ἀριθ. 58

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἰδρυτὴς Π. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ
Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ & Σ^ΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ
„ΗΛΙΟΣ"

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΛΕΞ. ΚΟΛΥΦΕΤΗΣ Δ.φ.

ΠΡΟΣΟΨΙΣ ΤΗΣ ΒΙΓΑΣ

ΠΕΡΙ ΥΔΡΕΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

ΚΑΙ ΙΔΙΑ ΠΕΡΙ ΥΔΡΕΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

ΜΕΛΕΤΗ ΥΠΟ Ε. Β. ΑΛΕΞΙΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΤΕΧΗ

Β.'

Β. ***Τὸ ὕδωρ*** εἶναι ἓν ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ δὲ Θαλῆς (600 π. Χ.) θεωρεῖ αὐτὸ ὡς μόνην βάσιν καὶ ἀρχὴν ἐξ ἧς παρήχθησαν καὶ παράγονται πάντα τὰ σώματα καὶ εἰς τὸ ὁποῖον πάλιν ἐπιστρέφουσιν. Ὁ Πλίνιος φρονεῖ ὅτι τὰ νέφη σχηματίζονται ἐκ τῆς συμπυκνώσεως τοῦ ἀέρος, ὁ δὲ Νεύτων παραδέχεται τοὺς ὑδρατμοὺς ὡς σῶμα λίαν συγγενὲς τῷ ἀέρι. Αὐτὸς ὁ Νεύτων, ὁ Λεϊβνὶτς καὶ ἄλλοι ἐνόμιζον τὸν ὑρυκτὸν κρύσταλλον ὡς ὕδωρ ἀπεκρυσταλλωμένον, ἕνεκα τῆς ἐπιδράσεως μεγάλου ψύχους, ἢ ὡς ὁ Διόδωρος (30 π. Χ.) ἐνόμιζεν, ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ οὐρανίου πυρός. Τὰς ἰδίας ταύτας ἤλεγξεν ὁ Ἀγρικόλας κατὰ τὸν 16ον μ. Χ. αἰῶνα, ἐνῷ ἄλλοι πάλιν ὑπεστήριζον ὅτι ἐκ τῆς διαρκοῦς ἀποσυνθέσεως τοῦ ὕδατος δύναται νὰ σχηματισθῇ στερεὸν σῶμα (γῆ). Ὁ Λαβοαζιὲ ἀπέδειξε τὸ σφαλερὸν τῆς θεωρίας ταύτης· πλὴν καὶ οὗτος ἐφρόνει ὅτι τὸ ὕδωρ εἶναι στοιχεῖον καὶ ὁ Maquer ὅτι εἶναι ἀμετάβλητον καὶ ἄφθορον. Τέλος τὸ 1781 ὁ Cavendish ἀπέδειξεν ὅτι κατὰ τὴν καῦσιν τοῦ ὑδρογόνου ἐν τῷ ἀέρι σχηματίζεται ὕδωρ ἰσοβαρὲς πρὸς τὸ κατναλισκόμενον ἀέριον. Πρῶτος ὁ Watt κατὰ τὸ 1783 ἐφρόνησεν ὅτι τὸ ὕδωρ εἶναι σῶμα σύνθετον· ὁ δὲ Λαβοαζιὲ ἀναλύσας αὐτὸ πρῶτος, ἀπέδειξε τὴν ἐξ ὑδρογόνου, καὶ ὀξυγόνου σύνθεσίν του. Καὶ τέλος ὁ Οἰμβόλδος καὶ ὁ Γαϋλουσὰκ κατὰ τὸ 1805 ἀνεκάλυψαν τὴν ποσοτικὴν αὐτοῦ σύνθεσιν.

Τὸ ὕδωρ, τὸ κάλλιστον καὶ ὑγιεινότατον ποτὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ μόνον ποτὸν τῶν ζώων, ἀπανεῶν ἐν τῇ φύσει ὑπὸ τριῶν μορφῶν στερεόν, ὑγρὸν καὶ ἀεριοειδὲς καὶ χρησιμεῦον εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ διπλοῦν σκοπὸν καὶ ὡς τροφὴ καὶ πρὸς καθαρισμόν, ἔχει καὶ διπλῆν τινα καὶ ἰδιάζουσαν δι' αὐτὸ σημασίαν καὶ σπουδαιότητα. Ἡ σημασία του αὕτη ἀπ' αὐτῶν ὧν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀνεγνωρίσθη καὶ καλῶς ἐξετιμήθη, ὅπως ἰδίως ἀποδεικνύουσι τὰ κολοσσαῖα τῶν Ῥωμαίων ὑδραγωγεῖα τὰ μεταφέροντα ἀπὸ μεγάλων ἀποστάσεων τὸ ὕδωρ τῶν ὀρέων καὶ διὰ πόσιν καὶ διὰ τὰ λουτρά, εἰς τὰς ἀνθρωποβριθεῖς πόλεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων κατὰ τὴν ὕδρευσιν τῶν πόλεων, προηγοῦντο πάντοτε ἐξετάσεις τοῦ ὕδατος, ὡς πρὸς τὰ εἰδικὰ αὐτῶν βάρος, τὴν γεῦσιν, τὸ μέρος τῆς προκλήσεώς των, ἰδίως Μ. ἐλαμβάνετο πολὺ ὑπ' ὄψιν ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις τῶν ἀνθρώπων τῶν μερῶν, ἀφ' ἐν ἀρυήγετο τὸ ὕδωρ.

Αὐτὸς ὁ Ἱπποκράτης ἐξετάζει ἀκόμη καὶ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ πηγαίου ὕδατος, κατά τε τὴν ἐκροὴν καὶ τὴν διοχέτευσίν του, καὶ θερμόματα συνιστᾷ εἰς τοὺς ἰατροὺς νὰ ἐφιστῶσι τὴν προσοχὴν των εἰς τὴν σύστασιν καὶ ποιότητα αὐτοῦ· ἀναγνωρίζει δὲ καὶ ἐπιβλαβῆ διὰ τὴν ὑγείαν ὕδατα, ὡς τὰ ὕδατα τῶν τελμάτων καὶ τὰ παρόμοια.

Ἡ τοιαύτη ἐξέτασις τῆς φυσικῆς συστάσεως τοῦ ὕδατος ἦτο μέχρι πρὸ ὀλίγων δεκαετηρίδων ἡ μόνη ἐν χρήσει ὅπως κριθῇ ἡ ποιότης ποσίμου τινὸς ὕδατος· ταύτην βαθμηδὸν ἀνεκατέστησεν ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτοῦ ἐξέτασις, ἥτις σήμερον πλέον εἶναι καὶ ἡ μόνη ἐν χρήσει.

Ἡ ἐξέτασις τοῦ ὕδατος, ἰδίως δὲ τοῦ πρὸς πόσιν προορισμένου, ὀφείλει νὰ διενεργηθῇ μετὰ μεγίστης ἀκριβείας· διακρίνεται δὲ εἰς ***χημικήν, μικροσκοπικὴν*** καὶ ***βακτηριολογικὴν*** ἐξέτασιν. Ἡ χημικὴ ἐξέτασις διαιρουμένη καὶ πάλιν εἰς ποιοτικὴν καὶ ποσοτικήν, ὀφείλει νὰ προσδιορίσῃ τίνα ξένα συστατικὰ καὶ εἰς τίνα ποσότητα περιέχει τὸ ὕδωρ. Ἡ μικροσκοπικὴ ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ καὶ αὐτὸ τὸ ὕδωρ καὶ τὰ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα στερεὰ συστατικὰ καὶ τὰ διὰ τοῦ βρασμοῦ σχηματιζόμενα καθιζήματα. Ἡ βακτηριολογικὴ τέλος ἐξέτασις ἀφορᾷ τὴν παρουσίαν νοσογόνων μικροοργανισμῶν. Αἱ ἐξετάσεις αὗται πρέπει νὰ ἐκτελεσθῶσιν ὑπὸ λίαν πεπειρημένων καὶ εἰδικῶν ἐπιστημόνων, ἵνα ἔχωσι κῦρος.

Τὸ καλὸν πόσιμον ὕδωρ εἶναι διαυγὲς ἄχρουν καὶ ἄοσμον καὶ ἔχει γεῦσιν εὐχάριστον καὶ δροσερόν. Τὰς ἰδιότητας ταύτας πληροῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ χημικῶς καθαρὸν ὕδωρ τὸ συνιστάμενον μόνον ἀπὸ τὰ χημικὰ αὐτοῦ συστατικὰ ἤτοι ἀπὸ ἓν μέρος ὀξυγόνου καὶ δύο μέρη ὑδρογόνου, καὶ τὸ ἀκαθον παρέχει ἡμῖν ἡ φύσις ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ αἰωρουμένων ὑδρατμῶν, οἵτινες συμπυκνούμενοι διὰ τῆς ψύξεως καταπίπτουσιν ὑπὸ μορφὴν βροχῆς, χιόνος, χαλάζης, δρόσου κ. τ. λ. εἰς τὴν γῆν. Καὶ αὐτὸ ὅμως τὸ ἐκ τῆς ἀτμοσφαίρας καταπίπτον βρόχινον ὕδωρ μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς ἡμᾶς, παρασύρει καὶ παραλαμβάνει κατὰ τὴν πτῶσίν του, ἐκ τοῦ ἀέρος ἔνδια αὐτοῦ πληρούνται, ξένας τινὰς οὐσίας, (ἰδίως κονιορτὸν ἀνθρακικὸν ὀξὺ κ. λ. π.) ὥστε χημικῶς καθαρὸν ὕδωρ, μόνον τεχνητῶς, ἤτοι διὰ τοῦ βρασμοῦ καὶ τῆς ἐξαερώσεως ἢ ἀποστάξεως, δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν. Ἂς μὴ νομίσωμεν ἡμεῖς ἀφ' ἑτέρου ὅτι τοιοῦτον ἐξ ἀποστάξεως προερχόμενον χημικόν, ὡς τὸ ἀναφέραμεν οὗτοι, ὕδωρ εἶναι πολὺ κατάλληλον πρὸς πόσιν· μακρὰ γρῆγε τοιούτου ὕδατος, θὰ καθίστατο ἴσως ἀνυπόφορος καὶ ἀηδής [1]. Διότι τὸ πόσιμον ὕδωρ ὀφείλει μὲν νὰ εἶναι ἀπολύτως καθαρὸν καὶ ἐλεύθερον ἐπιβλαβῶν ἀναμίξεων, πρέπει ὅμως νὰ περιέχῃ καὶ τινα ξένα στοιχεῖα, δι' ὧν καὶ εὐαρεστούμεθα γεῦσιν ἀποκτῇ καὶ τὴν δίψαν κατατανεῖ· τὸ καλὸν εὐγήριστον ὕδωρ ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὸ διαυγὲς καὶ ἀπαστράπτον χρῶμα τοῦ κρυστάλλου, ἕνεκα τῆς ποσότητος τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἀνθρακικοῦ ἀξέος τὰ ὁποῖα περέπει νὰ περιέχῃ, πρὸς τούτοις νὰ ἔχῃ χαμηλὴν τινα θερμοκρασίαν (οὐχὶ ὑπὲρ τοὺς 10 βαθμοὺς Κελσίου), ἐκτὸς τούτων νὰ περιέχῃ καὶ τινα ἄλατα εἰς διάλυσιν, ὡς ἀνθρακικὴν μαγνησίαν, χλωριοῦχον νάτριον (μαγειρικὸν ἅλας), χλωριοῦχον κάλιον κ.τ.λ. εἰς μικρὰς πάντα ταῦτα ποσότητας. Τοιοῦτον ἐξαίρετον ὑγιεινὸν καὶ δροσιστικὸν ὕδωρ εἶναι τὸ ***πηγαῖον ὕδωρ*** τὸ ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς, ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ὑπαρχουσῶν φυσικῶν δεξαμενῶν εἴτε αὐτομάτως εἰς τὴν γῆν ἐξερχόμενον καὶ εἰς φυσικὰς πηγὰς καὶ εἰς ῥύακας καὶ ποταμοὺς ἀπ' αἰῶνος, εἴτε καὶ τεχνητῶς κατὰ διαφόρους τρόπους ἐξαγόμενον ὡς κατωτέρω θέλομεν ἴδει. Καὶ αὐτὸ ὅμως τὸ καθαρώτατον πηγαῖον ὕδωρ, ἕνεκα τῆς ἰδιότητος τὴν ἁπλῶν ἔχει τὸ ὕδωρ ἐν γένει νὰ διαλύῃ καὶ παραλαμβάνῃ ἐν ἑαυτῷ καὶ ξένα στοιχεῖα, περιέχει πάλιν ἐν διαλύσει πολλὰ ξένα συστατικὰ τὰ ὁποῖα ἀντλεῖ ἐκ τῶν στρωμάτων τῆς γῆς ἐντὸς τῶν ἁπλῶν εἶναι ἀποθηκευμένον, καθὼς μέταλλα (ἰδίως σίδηρον) ἄλατα, τύφλαν καὶ ἄλλα. Ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῶν ξένων τούτων συστατικῶν τὰ ὁποῖα περιέχει τὸ πηγαῖον ὕδωρ διακρίνεται εἰς ***μαλακὸν*** καὶ ***σκληρόν*** [2]. Καὶ μαλακὸν μὲν ὀνομάζομεν τὸ καλὸν πόσιμον γλυκὺ ὕδωρ, σκληρὸν δὲ τὸ περέχον μεγαλήτερον τοῦ δέοντος, ποσότητα ξένων συστατικῶν ἰδίως τιτανοῦχων ἁλάτων [3]. Τὸ τοιοῦτο ὕδωρ προξενεῖ εἰς τὸν μὴ συνηθισμένον στομαχικὰς καὶ πεπτικὰς διαταράξεις, καὶ δὲν εἶναι κατάλληλον διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν τροφῶν, διότι δὲν βράζει τὰ ὄσπρια ἢ καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ κρέας, περιβάλλον αὐτὰ μὲ τιτανοῦχους περικαλλιμμο, δι' οὗ ἐμποδίζεται ἡ διάβρεξις αὐτῶν. Τὸ σκληρὸν ὕδωρ ἔχει ἀκόμη καὶ τὸ μειονέκτημα ὅτι δὲν διαλύει τὸν σάπωνα, σχηματίζον ἀδιάλυτον τιτανοῦχον σάπωνα, οὕτως ὥστε καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ σάπωνος ἀνωφελῶς χάνεται καὶ τὰ ἐνδύματα δὲν καθαρίζονται. Ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας δηλ. ἐκ τοῦ ὅτι εἶναι κεκορεσμένον μὲ συστατικὰ ἐν διαλύσει καὶ δὲν δύναται νὰ παραλάβῃ καὶ ἄλλα ἀκόμη, εἶναι καὶ ἀκατάλληλον πρὸς παρασκευὴν καφέ, τσάι καὶ τῶν τοιούτων. Τὸ καθαρώτερον καὶ καλλίτερον πηγαῖον ὕδωρ εἶναι τὸ προερχόμενον ἐκ καθαρῶν στρωμάτων γῆς ἢ καὶ στρωμάτων μὴ διαλυομένων καθὼς ὁ γρανίτης κ. λ. π.

---

1) Οὐχ' ἧττον γνωστὸν ὅτι εἰς μέρη ἄνυδρα ἐνθα ἐλλείπει τὸ πόσιμον ὕδωρ, καθὼς εἰς Χαλδίδαν καὶ Ἄδεν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ εἰς διαφόρους ἐξωκεανικὰς ἀποικίας, δι' ἐγκαταστάσεις νεωτέρων διθλοστικῶν μηχανῶν μεταβάλλουσι τὸ θαλάσσιον εἰς γλυκὺ χρήσιμον ὕδωρ. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ πλοίαρχοι τῶν πρὸ τινος ἐλθόντων ἐντοῦθα δύο Γαλλικῶν ἀντιτορπιλλικῶν μὲ διεβεβαίωσαν ὅτι κατὰ τὸν κανονισμὸν τῶν πλοίων ὡς πόσιμον διὰ τὰ πληρώματα ὕδωρ, οὐδὲν ἕτερον ἐπιτρέπεται ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀτμοῦ αὐτῶν τῶν κινητήριων μηχανῶν τῶν πλοίων, διὰ τῶν ἀποψυκτηρίων (CONDENSATEURS), παρασκευάζομενον ὕδωρ. Ζητήσας πρὸς δοκιμὴν ἓν ποτήριον τοιοῦτον ὕδατος εὗρον αὐτὸ ἀρκετὰ εὐγευστον καὶ γλυκύ. Τέλος δὲ κατανεῦ καὶ ζήτημα ἔχεις τὸ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον τὴν γεῦσιν ὕδωρ.

2) Τὸ μαλακὸν ὕδωρ λέγεται καὶ ***ζωτικόν***, κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ ἐκφρασιν (ἢ ὅρον) καθὼς καὶ τὸ σκληρὸν λέγεται ***ἀζωτικόν***. Ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ ῥήματος ζάω (μετ. ζῶν) ἄπερ σημαίνει καθαρίζω πλένω. ***Ζωτικὸν*** λοιπὸν τὸ κατάλληλον πρὸς καθαρισμόν, καθὼς καὶ ***ἀζωτικὸν*** τὸ ἀνάλυτον τούνου. Σήμερον τὰ ὀνομάζομεν ***καλὰ*** καὶ ***ἄσχημα νερά***.

3) Ἡ σκληρότης τοῦ ὕδατος ἐπολογίζεται κατὰ βαθμούς. Ἐν Γερμανίᾳ εἰς βαθμὸς σκληρότητος ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓν μέρος ἀσβέστου, ἢ τῆς ἰσοδυνάμου μαγνησίας, ἤτοι 10) χιλιάδων μερῶν ὕδατος (ἐν Γαλλίᾳ 0,56, ἐν Ἀγγλίᾳ 0,8 ἤτοι 100 χιλιάδων). Οἱ βαθμοὶ τῆς σκληρότητος δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνωσι τοὺς 18 ἵνα τὸ ὕδωρ εἶναι ἀκόμη χρήσιμον.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Μετὰ πόθου ἐπιζητοῦμεν νὰ γνωρίζωμεν τὸ σκοτεινὸν μέλλον ἐν ᾧ ἐμφωλεύει ὁ θάνατος.

***

Τὰ ἔθνη ἐν τῇ διαδόσει τοῦ πολιτισμοῦ χύνουσι χειμάρρους αἱμάτων. Τί εἰρωνεία!

***

Ἡ σκαπάνη τοῦ γεωργοῦ παρασκευάζει εὐημερίαν καὶ ἡ γραφὶς τῆς διπλωματίας δηλητήριον.

Ἀφ' οὗ αἱ θρησκεῖαι ἐχαρακτήρισαν τὸν θάνατον ὡς ἀνάπαυσιν, αἱ κοινωνίαι ἀποκαλοῦσιν αὐτὸν ἀπώλειαν καὶ κενὸν δυσαναπλήρωτον.

***

Δικαιοῦμεν τοὺς ἀποθανόντας διότι ἀδυνατοῦμεν μετὰ θάνατον νὰτοὺς ἀδικήσωμεν.

Κυδωνίαι Ἀναχωρητής

ΔΙΗΓΗΜΑ HERMAN SCHEFFAUER

ΤΟ ΕΝΕΧΥΡΟΝ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κατέφθασεν ἐπὶ τόπου ἐνπάσης σπουδῆς διὰ τοῦ αὐτοκινήτου του, ἐπεσκέψησε, μαθ' ἃ καθὼς οἱ ἄλλοι ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του.

Ἡ λύσις ἐν τούτοις ἦν ἐπρόκειτο νὰ ἦτο ἐστερημένη αὐφυΐας. Προετίθετο νὰ περιτρέψῃ τὸν κίονα κατὰ ἰσοδυναμίας ἐπίπεδον τῆς Γεφύρας καὶ τῆς ὁδοῦ ἀπὸ ἀνθρώπους οἵτινες θὰ ἐκράτουν δίκτυον προπετασμένον ὅπως δεχθῇ τὸ παιδίον ὅταν ἔθελε πέσει. Ἀλλ' ὡμολόγησεν ὅτι ἡ ἀπόπειρα αὕτη θὰ ἐνέχῃ κίνδυνον διότι θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ χωρισθῇ τὸ παιδίον ἀπὸ τοῦ πιθήκου καὶ πρὸς τοῦτο θὰ ἠναγκάζοντο νὰ ἀποστείλωσιν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κίονος ἄνθρωπον ἐπλισμένον μὲ κοντὸν ἐξ ἰνδοκαλάμου φέροντα εἰς τὸ ἄκρον βρόχον.

—Ὄχι! Ὄχι! ἀνεφώνησεν ὁ πτωχὸς ῥάπτης, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔτι ἐν τῇ αὐτῇ περιβολῇ, οἵαν εἶχε κατὰ τὴν ἐκ τῆς πυροπολουμένης οἰκίας φυγήν του,—σᾶς τὸ ἀπαγορεύω! Τὸ παιδί μου θὰ φονευθῇ!

Ἡ μήτηρ ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται μετὰ σφοδρότητος καὶ ὁρμῆς ὡς τρελλή. Οἱ παριστάμενοι ἀρκετὰ πλησίον ὥστε νὰ ἀκούωσι τὰς ἀναφωνήσεις καὶ τοὺς λυγμοὺς της ἠσθάνθησαν μεγίστην συγκίνησιν· ἑπομένως ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας παρητήθη τοῦ σχεδίου του καὶ ἐκοινοποίησε τὴν ἀδυναμίαν του εἰς τὸν ἀδοφύλακα ὅστις εἶχε προσδράμει ἤδη ἀσθμαίνων. Ἀλλὰ καὶ ὁ δημόσιος οὗτος ὑπάλληλος δὲν εὑρίσκετο ὀλιγώτερον στενοχωρημένος, διότι διετέλει ἐν μεγάλῃ ἀμηχανίᾳ πῶς θὰ κατόρθου νὰ διανοίξῃ τὰς ὁδοὺς ἀπὸ τὰς χιλιάδας αὐτὰς τῶν ἐν ὑπερδιεγέρσει κεχηνότων.

Ἐν τούτοις εἰς τὰς τελευταίας γραμμὰς τοῦ πλήθους παρήχθη μεγάλη δίνη συνοδευομένη ὑπὸ κραυγῶν καὶ ἐπιφωνήσεων· εἶδόν αὖρης ἄνθρωπον μὲ κόμην μέλαιναν καὶ κρίκους εἰς τὰ ὦτα καταβάλλοντα ἀπέλπιδας προσπαθείας ὅπως διανοίξῃ δίοδον ἀνὰ μέσον τοῦ συμπαγοῦς πλήθους.

Ἐκραύγαζε μαθ' ὅλης τῆς ἰσχύος του Ἰταλιστὶ καὶ ἐχειρονόμει ὅσον ἠδύνατο ὅπως κατορθώσῃ νὰ καταστῇ καταληπτός. Τὸ πλῆθος ἐνόησε τέλος ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του τὸν κύριον τοῦ πιθήκου. Κατέφθανεν ἐκ τῆς οἰκίας ἑνὸς τῶν συμπατριωτῶν του, ὅπου εἶχε ζητήσει ἄσυλον κατὰ τὴν νύκτα. Τὰ ἀνθρώπινα κύματα ἄτινα ἐκάλυπτον τὰ ἐπικλινῆ ἐπίπεδα τῆς Γεφύρας διηνοίγησαν ὅπως τὸν ἀφήσουν νὰ περάσῃ. Μὲ ὀφθαλμοὺς ἐκφρενας, τὸ πρόσωπον ἠλλοιωμένον, ἐψιθυρίζων εἴδατε λέξεις ἀκατανοήτους ὁ Πρέλλης ὥρμησε τρέχων εἰς τὸ ἐλεύθερον διάστημα τὸ ὁποῖον ἡ Ἀστυνομία εἶχε διανοίξει εἰς τὴν βάσιν τοῦ κίονος. Ἐκεῖ εὑρίσκοντο οἱ γονεῖς τοῦ παιδίου καὶ οἱ τρεῖς δημόσιοι λειτουργοὶ τῆς πόλεως.

—Ὁ πίθηκός του! οὐρλίασεν ἡ κυρία Μάρσου, ὁρμήσασα ὡς τίγρις ὅπως ἁρπάξῃ τὸν Νεαπολιτάνον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, μοῦ ἔκλεψε τὸ παιδί μου!

—Ὄχι! Ὄχι! ἀντέτεινεν ὁ ῥάπτης θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ βραχίονος τῆς συζύγου του, ὁ πίθηκος ἔσωσε τὸ παιδί μας!.....ἀνθυμήσου τὴν φωτιά!

—*Μίνθα μου! Μίνθα μου!* ἐστέναζε γοερῶς ὁ Πρέλλης.

Ἡ ἀπώλεια τοῦ συντρόφου του καὶ συναιρόου του τὸν ὁποῖον ὑπερηγάπα ἦτο δι' αὐτὸν ἰσοδύναμος σκληρὰ ὅπως ἡ ἐξαφάνισις τοῦ παιδίου διὰ τὴν κυρίαν Μάρσου. Τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων ἤγειρε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ κίονος εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου διεκρίνετο ἡ αἱμορροοῦσα οὐρὰ καὶ τὰ μέλανα πέλματα τῶν ποδῶν τῆς πιθήκου.

Μίνθα! Μίνθα! ἐκραύγασεν.

Καὶ προσκαλῶν αὐτὴν διὰ τῶν θωπευτικωτέρων ὀνομάτων προσεπάθει νὰ τὴν παρακινήσῃ νὰ κατεβῇ.

Ἴσως ἡ φωνή του ἐχάνετο ἐν τῇ ὀχλοβοῇ τοῦ τρικυμιώδους πλήθους καὶ ἐν τῷ δαιμονιώδει κρότῳ τῶν μετὰ ταχύτητος καὶ ἀδιακόπως διερχομένων ἁμαξοστοιχιῶν αἵτινες ἔσειον ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῆς γιγαντώδους Γεφύρας, ὁπωσδήποτε ἡ ***Μίνθα*** δὲν ἐφάνη νὰ τὸν ἤκουσε καὶ δὲν ἔκαμε καμμίαν κίνησιν. Ὁ Πρέλλης ἐκίνει τοὺς βραχίονας καὶ τὴν ἐπεκαλεῖτο ἐκ νέου μετὰ τόνου πλήρους τρυφερότητος, μὲ ὀνόματα στοργικὰ καὶ οἰκεῖα, μὲ προσωνύμια ποιητικὰ καὶ ὑποκοριστικὰ καὶ ἡ φωνή του καθίστατο θωπευτικὴ ὡς ἡ τοῦ ἐρωτευμένου, ἀλλ' οὐδὲν ἐπετύχθη· τὸ ζῶον ἐδείκνυτο κωφὸν εἰς τὰς προσκλήσεις του καὶ ἐξηκολούθει μόνον νὰ σφίγγῃ μὲ τὴν αὐτὴν μητρικὴν περιπάθειαν τὸ πολύτιμον ἀνθρώπινον φορτίον του. Τότε ἀπελπισία κατέλαβε τὸν Πρέλλην ἀπηχήσασα ἐπὶ τῶν συνεσπασμένων χαρακτηριστικῶν του.

Ἀλλ' αἴφνης φῶς ἐμπνεύσεως ἐβέλαμψεν εἰς τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς του. Ἀναπωνήσας τι ἀκατάληπτον, μετεστράφη, ὥρμησε δ' ἐκ νέου διὰ μέσου τοῦ πλήθους διαγκωνιζόμενος ὅπως ἐξέλθῃ.

Ἡ πρωία εἶχεν ἀρκούντως ἤδη προχωρήσει. Ἀπὸ ὀκτὼ ὡρῶν τὸ μικρὸν παιδίον τοῦ ῥάπτου εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ παλωρίου τούτου ὑποβάθρου εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ παραδόξου τούτου φύλακος. Ὁ Ἥλιος ἀναφανεὶς εἰς τὸν Οὐρανὸν ἤρχισε ν' ἀκοντίζῃ τὰς ἀνηλεεῖς ἀκτῖνάς του ἐπὶ τῆς πόλεως.....

Αἴφνης δοῦ ἠγέρθη. Ὁ Σάνδρος Πρέλλης ἀνεφάνη μακρόθεν, ὠθῶν πρὸ αὐτοῦ τὸ μουσικὸν ὄργανόν του. Ὡς τὴν πρώτην φορὰν, ὁπότε εἶχε καταφθάσει παρὰ τὸ ἐπικλινὲς ἐπίπεδον τῆς Γεφύρας, τὸ πλῆθος παρεμέρισε διὰ νὰ τοῦ ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν δίοδον. Ἐκύλισε μέχρι τοῦ κίονος τὸ βαρὺ πολύχρωμον ὄργανόν του. Εἶτα μετὰ δραματικῶν χειρονομιῶν ἀπηυθύνθη πρὸς τοὺς ἐν ἀμηχανίᾳ διατελοῦντας δημοσίους λειτουργούς. Οὐδεὶς οὐδὲ λέξιν ἐνόησεν ἀπὸ ὅ,τι τοὺς ἐφώνει ὁ Πρέλλης.

Τότε βαχένδυτον χαμίνον ἐπλησίασε καὶ ἐξήγησε τοὺς λόγους τοῦ Ἰταλοῦ.

—«*Ζητεῖ ὅπως κατεπαύσῃ ὁ θόρυβος τῶν ἁμαξῶν καὶ τῶν Σιδηροδρόμων, διότι ἄλλως ὁ πίθηκος δὲν θ' ἀκούσῃ τὴν μουσικήν*».

Ἀπὸ στόματος εἰς στόμα ἡ αἴτησις τοῦ Σάνδρου Πρέλλου ἐπανελήφθη εἰς ὅλον τὸ πλῆθος· τὸ δὲ πλῆθος κατέστη πάραυτα ἀνυπόμονον καὶ ὀργίλον.

—Σταματήσατε τὴν κυκλοφορίαν! Σταματήσατε τοὺς Σιδηροδρόμους! ἀνεκραύγασαν χιλιάδες φωνῶν ἐπιτακτικαί.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλιγίστων λεπτῶν ἡ κυκλοφορία ἐσταμάτησε. Καὶ τὸ πλῆθος αὐτὸ ἡσύχασε καὶ ἐσίγησε. Ἐπερίμενέ τις ὅτι ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν τι τὸ ὑπερόχως τρομερὸν καὶ φρικιαστικόν.

Τότε διαυγὴς καὶ εὐήχος μουσικὴ ἀπροσδόκητος διέκοψε τὴν ὑπεράνθρωπον σιγήν. Ἦτο τὸ μουσικὸν ὄργανον τοῦ Πρέλλου, τὸ ὁποῖον ἐπλήρου τὸν αἰθέρα διὰ τῶν μεταλλικῶν μελῳδιῶν του, δίκην κτυπημάτων ἐπὶ τοῦ ἀκμονος. Ἡ Γέφυρα ἐλάκλητρος ἐφαίνετο δονουμένη ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μουσικῆς ταύτης. Ὑπελάμβανέ τις ὅτι τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ σχοινία τὰ διασταυροῦντα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις τὸν γιγαντώδη τῆς Γεφύρας σκελετὸν εἶχον μεταστραπῇ εἰς μουσικὰς χορδὰς ἐν ἀνακρούσει ὅπως διασχηματίσωσι γιγαντιαίαν χαλυβδίνην μυθικὴν ἄρπαν. Τὸ πλῆθος ἀναγνώρισε γνωστὸν μουσικὸν μέλος «La Donna è Mobile» τοῦ ***Ριγολέττου*** καὶ ἀσυναισθήτως ὑπέκυψε σιγηλῶς εἰς τὸν ῥυθμικὸν τόνον τῆς μουσικῆς.

Θριαμβεύουσα, χαρμόσυνος ἡ μουσικὴ δονουμένη καὶ σφυρηλατουμένη ἀνήρχετο πρὸς τὸν αἰθέριον Οὐρανόν. Μόνον ὁ Πρέλλης ἐγίνωσκεν ὁποίαν μαγικὴν ἐπίδρασιν ἤσκει ἡ μελῳδία αὕτη ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς ***Μίνθας*** του. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ παρήγεν ἐπ' αὐτῆς ἦτο πάντοτε τὸ αὐτό· ὅπου καὶ ἂν αὕτη εὑρίσκετο προσέτρεχε παρευθὺς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κυρίου της.

Ἡ ***Μίνθα*** ἤκουσε τὴν μουσικὴν καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὴν πρόσκλησίν της. Βοῦ παρεχαρῆς ἠγέρθη ἐξ ὅλων τῶν γαστρικῶν ὀδῶν ἐσπόασα πρὸς σιγμὴν τῆς μουσι-

κῆς. Ἡ ***Μίνθα***, κατήρχετο τοῦ γεισώματος καὶ ἀναρριχᾶτο εἰς τὸ μέγα σχοινίον, τὸ συνδέον τὰ δύο ἄκρα τῆς Γεφύρας. Ἡ ἅλυσίς της ταραττομένη ὑπὸ τῆς κινήσεως τῆς καθόδου της ἤχει ἠδέως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν· ἐκράτει πάντοτε εἰς τὴν ἀγκάλην της τὸ ἡμίγυμνον παιδίον. Ὁ Πρέλλης ἐπέσπευσε τὴν κίνησιν τοῦ μουσικοῦ του ὀργάνου καὶ ἡ μουσικὴ ἐφαίνετο γινομένη θορυβωδεστέρα. Ταυτοχρόνως δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ***Μίνθα*** κατήρχετο— ὄπτιος καὶ περιεσκεμμένη — σταματῶσα κατὰ στιγμιαῖα διαλείμματα ὅπου ἀπηχοῦντο νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐπὶ τῆς Γῆς ταύτης τῆς οἰκουμένης ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ ὅπου οἱ ἄνθρωποι συμπαριφέροντο μετὰ τοσαύτης ἀφροσύνης καὶ ἀστοργίας. Ἀλλὰ παρατηρήσασα τὸν κύριόν της ἀφῆκε τὸ μέγα σχοινίον ὀλισθαίνουσα κατὰ μῆκος ἑνὸς τῶν χαλυβδίνων σχοινίων τῶν συνεχόντων τὰ προχώματα τῆς Γεφύρας.

—***Μίνθα! Μίνθα Μου!*** ἀνέκραξεν ὁ Σάνδρος Πρέλλης.

—«***Παιδί μου! Θησαυρέ μου!***» ἀνεφώνησεν ἡ Σόρα Μάρσου, ὁρμῶσα ὅπως ἀποσπάσῃ τὸ παιδίον ἐκ τῶν χειρῶν τῆς πενθήκου.

Ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα τοῦ μικροῦ πλάσματος, αἱ δὲ κραυγαὶ ἂς τοῦτο ἀνέδιδεν ἦτο δι' αὐτὴν θεία μουσική. Ἡ ***Μίνθα*** ἔμεινεν ἀκίνητος παρατηροῦσα τριγύρω της, καμμύουσα τοὺς ὀφθαλμούς, μέχρις οὗ ὁ κύριός της τὴν ἐκάλεσεν ἐκ νέου διὰ τοῦ ὀνόματός της. Τότε ῥίψασα ὁλολυγμὸν παθητικὸν ἐπέδησεν εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ περιεστάλη εἰς τὸ στῆθός του.....

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὰ πάντα εἶχον ἀναλάβει τὴν συνήθη των ὄψιν, ἄνωθεν, κάτωθεν καὶ πέριξ τῆς Γεφύρας.

Οὐδὲν πλέον ἴχνος τοῦ ἐκτυλιχθέντος δράματος ἀπέμεινεν—οὐδέν, πλὴν τῆς ***μακρᾶς καὶ λεπτῆς ἐρυθρᾶς γραμμῆς*** τῆς ἐκτεινομένης ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ κολοσσαίου κίονος μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ ἀετώδους γεισώματος του τοῦ ὑπερηφάνως ὑψουμένου πρὸς τὸν κυανοῦν Οὐρανόν.

ΤΕΛΟΣ

Κυδωνίαι 108

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΑΜΦΙΕΤΗΡΙΔΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΛΟΥΚΙΛΛΙΑΝΟΥ

Ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ἀμφιετηρίδος τοῦ μάρτυρος Λουκιλλιανοῦ εἶχεν ἤδη δύσει, καὶ ἐρειπῶνες ἀντὶ καλλιστίτων οἰκιῶν, καὶ αἵματα ἀντὶ τῆς ζωῆς, καὶ τέφρα καὶ ὀσμὴ ἀπέμεινεν ἀντὶ τῆς πόλεως, περὶ τὸν αἰγιαλὸν τῆς Μολίδος ταύτης γῆς. Οἱ Κυδωνιᾶται πλάνητες νῦν καὶ πένητες, μόνον τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπίδα καὶ τὴν πρὸς τὸν Σουλτάνον πίστιν των δὲν εἶχον ἐν τῇ δίνῃ ἐκείνῃ τῶν συμφορῶν τῆς ἐπορθήσεως ἀπολέσῃ ἐν τῇ καθαρᾷ αὐτῶν, ἣν οἶδεν ὁ Κύριος, συνειδήσει, καὶ, κατὰ Maxime Raybaud καὶ τὴν ζῶσαν παράδοσιν, ἀπὸ τῶν φωτεινῶν νεῶν ἀνατείνοντες τὰς ἱκετίδας χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν καρδίαν πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀνεβόων κλαίοντες καὶ θρηνοῦντες· «Χαῖρε, τῆς Μολίδος γῆ, τῶν ἡμετέρων πατέρων γῆ· εἴθε νὰ σὲ ἐπανεῖδωμεν πάλιν, εἴθε τὰ τέκνα ἡμῶν νὰ σὲ ἀσπασθῶσι πάλιν ποτε ὡραιοτέραν καὶ εὐθαλεστέραν!» Καὶ ἤκουσεν ἔνωθεν ὁ Θεὸς ὁ παντογνώστης καὶ δικαιοκρίτης τὴν δέησιν ταύτην τῶν δυστυχῶν, οἶδε γὰρ ὅτι «ἀπώλοντο, ἀπώλοντο δι' ἀνομίαν χειλέων αὐτῶν», καὶ πέρασεν πρὸς τὸν Βόσπορον ἡ διαλθοῦσα τῆς σωρίας καὶ ἡ πατρικὴ καρδία Ἑνὸς εὐθυῶς ἀνάσσοντος καὶ Μεγάλου Σουλτάνου βαθέως ἐρεθίνθη τὴν ἱκετίδα ἐκείνην ἀδύνην!

Οἱ Κυδωνιᾶται, ὅσοι περισωθῆσαν ἐκ δεινῶν τῆς πενίας, τοῦ πολέμου καὶ τῶν νόσων, ἔζων ἐν τῇ ξενίᾳ γῇ, κατ' ἀντίθεσιν μὲ τὴν πρότερον ἐν τῇ πατρίδι των ἡμφιλίων ἐρίδων καὶ κομματικῶν ταραχῶν καὶ περὶ ἀρχὴν ἀπόσεων, ἐπείκοντες εἰς τοὺς Δημογέροντας, περ' ὧν ἤλπιζον τὸ ***ποθούμενον***, καὶ οἰονεὶ ἐμπεκτικὴν τηροῦντες στάσιν, ἐπίμενον νὰ παρίστανται ὡς αὐτοτελεῖς Κοινότης, ἀντιδρῶντες παθητικῶς εἰς τὴν διάσπασιν καὶ ἀπορρόφησιν. Τὸ πρὸς τὸν Διοικητὴν τῆς Αἰγίνης ὑπ' ἀριθμὸν 9522 καὶ ἡμερομηνίαν 19 Ὀκτωβρίου 1830 τοῦ Κυβερνήτου ἔγγραφον, ὑπῴς τοὺς ἀπιβοιλεῖ «ἐὰν θέλωσι νὰ ἀπολαύσωσι τῆς ὑποδοχῆς καὶ τῶν ὠφελημάτων, νὰ παύσωσιν τὴν διοίκησιν τῶν Δημογερόντων καὶ Ἐπιτρόπων καὶ νὰ μὴ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς παρὰ ὡς πολίτας τοῦ νέου κράτους.» Ἀλλ' οἱ Κυδωνιᾶται εἶχον τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἀεὶ ἐστραμμένην πρὸς τὴν Αἰολίδα γῆν τῶν πατέρων των.

Ἐκ τῆς ξενίας γῆς εἶχον ἀπευθύνει δι' ἰδίων ἀπεσταλμένων πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν

Σουλτάνον Μεχμοὺτ τὸν Β', Μέγαν ἐν τῇ κοσμικῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου, καὶ ἀνώτερον τοῦ δημαγωγοῦ τῶν Πρωτοφανῶν Κιλίκιος, καὶ τοῦ τῶν Σαρλιντσιῶν Μεγάλου Πέτρου, ὑποκλινῆ καὶ ἱκετευτήριον ἀνωφορὰν, ἐν ᾗ ἀποδιδοντες τὴν ἀθωότητα αὐτῶν καὶ ἀποδίδοντες ἀναφαίρετον τὴν ἀνωφορὰν των εἰς τοὺς πέριξ Τοσίφχας, θρῆνοι ἐξέχουν τὴν παλαιόστομον. Καὶ ὁ σοφὸς Ἐκεῖνος Σουλτάνος, ὅστις ἔγνω ὡς ὀπουδήποτε τὴν τοῦ Κρέτους Του μεταρρύθμισιν, οὐ μόνον τελείως νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς ἀνωτοῦκτους καὶ ἀλετῆρας Γενιτσάρους, ἀλλὰ καὶ, διὰ τὴν αὐνοχὴν καὶ κακὴν διοίκησιν καὶ ἐνιαίαν τῶν ἀπηγόντων ἐπαρχιῶν, τοὺς ἰδιοτελεῖς καὶ ἐγείροντας ἀδιάδη καὶ κακὴν κεφαλὴν ἀπειθεῖς Τοσίφχας ἐξουδετερώσῃ, ὡς φαίνεται ἐκ τῶνδε τὰ τοῦτα εἰσαλεγγικῶν καὶ πατρικῶν διὰ τοὺς Κυδωνιάτας Του ἔργων, ἠδόκησε καὶ ἐπέβαλε τὴν ἀνωνομὴν ὑγίστης δικαιοσύνης, τελείως ἀποκατεστήσας τοὺς ἐλεεινοὺς ἐκείνους πρόσφυγας.

Μετὰ τὴν ἀναλωσίστησιν ὅτε διεξήγοντο περὶ τῶν κτημάτων διεπραγματεύσεις μεταξὺ τῶν Κυδωνιατῶν καὶ «τοῦ Ὑπουργείου» πρεσβέων καὶ τῆς δεκάτης Ἀποτουρραχμὰν Ναφῆς πασᾶ· ***πρὶν ὁριστικῶς λήξωσιν, ἢ πρὶν ἐντελῆ λάβωσι γνῶσιν*** τῶν ἀπομιαθέντων οἱ λαοὶ μας, δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὸ Σ. Πατριαρχεῖον παρεκαλοῦνται ὑπομμνήσκοντες καὶ πάλιν τὴν ἀθωότητά των, καὶ τὴν ἐλπινὴν καταίσιοιν των, καὶ αἰτοῦνται τὴν μεσιτείαν Τοῦ καὶ ἀντίληψιν ὡς ἑξῆς.

Τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα κ. τ. λ.

«Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν μὲ τὰς πλέον εἰλικρινεῖς καὶ καθαρὰς λέξεις τὰ καθιερωθέντα δίκαιά μας διὰ τῆς ἀθωότητός μας, ὅτι ποτὲ δὲν ἐστάθημεν ἀνασταστάται, καὶ ὅτι ἔλος ὁ κόσμος ἐγνώρισε τὴν ἄδικον καταδρομήν μας, καταδρομὴν τοιαύτην ὁποία σήμερον ἐκτοποιεῖται μὲ φαινομένην ὅσον βεβαιοτάτων, ἀνάρμοστον δόλου ὡς πρὸς τὴν πιστὴν ὑποταγήν μας εἰς τὴν Ὑ. Πύλην. Ὑπενθυμίζομεν προστυχόντως εἰς τὴν Ὑ. Πύλην τὴν κατὰ τὸ 1821 ἐμφανισθεῖσαν ἀναφορὰν μας, πρὸς τὴν Α. Α. Μ. διὰ τοῦ τότε Παναγιωτάτου Δεσπότου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξιστορήσαμεν τὰ τραγικὰ συμβάντα μας, τὰ εἴτε τῆς ἀδίκου καταστροφῆς, ἅτινα ἦσαν οἱ πέριξ ΤΟΠΑΡΧΑΙ, καὶ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἀναφορὰν, ἀφοῦ ὁμολογήσαμεν ἐκ νέου τὴν ὑποταγήν μας, ἐζητήσαμεν τὰ ἔλεη τῆς Α. Α. Μ. καὶ τὴν ἐπανάκαμψιν εἰς τὰς πατρῴας ἑστίας μας. Ἡ δὲ Ὑ. Πύλη καταγνοῦσα τὴν ἀθωότητά μας, διέταξεν ἀμέσως δι' Ἱερᾶς Ὑφηλῆς Διαταγῆς νὰ διαμένωμεν ὅπου εὑρισκόμεθα, μέχρι δευτέρου Διατάγματος. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἡ ἀθωότης μας ἐγνώσθη, ἀφ' οὗ ἐπανήλθομεν διὰ Φιρμανίου καὶ κατοικοῦμεν εἰς τόπον ὑποτεταγμένον καὶ κλῆμα δὲν καθάπτεται τὴν πιστοποίησιν τῆς ὑποκλίσεώς μας.....»

Λὲν γνωρίζομεν λὶν τὸ Σ. Πατριαρχεῖον ἐμεσίτευσεν ἢ οὐ παρὰ τῇ Ὑ. Πύλῃ διὰ τὸ αἴτημα τῶν Κυδωνιατῶν, οἱ ὁποῖοι ὡς ἐκ τῆς ὄνου ἀναφορᾶς κατεφαίνετο, ἠξιώθησαν τῆς εἰμενοῦς προσοχῆς τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος, ἐλυσιωθῆσαν καὶ ἴδον ἀνεκάλουσαν πολυνόμιον ἡμέραν, βλέπομεν ἤδη αὐτοὺς διὰ λόγιμον ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων ἀποδεικτικῆς **πίστεως καὶ ἀνορθώσεως** παρακαλοῦντες «τὸν Πανάγιωτατον Δέσποτα καὶ τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερωτάτην Σύνοδον ἐκ μέρους ὅλων τῶν κατοίκων νὰ ἐμφανίσωσι τὴν παροῦσαν ὑποκλίνῃ ἀναφορὰν πρὸς τὴν Α. Α. Μ. ἀπὸ τῆς Ὁποίας τὰ ἀπρὸς τὴν Α. Α. Μ. ἀπὸ τῆς Ὁποίας τὰ ἀφόνα ἔλεη, παρεμένομεν ἐλπίδες τὴν ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν μας καὶ τὴν ἐπιφράγισιν τῶν δικαίων, τὰ ὁποῖα καὶ ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ἐγκαίρως ἐγνώρισε καὶ ἐνίσχυσεν ἀνηκόντως».

Ἡ μέλεη τοῦ ἀπὸ 20 Σεφὲρ-ἐλ-χαὶρ 1247 Λεπτοκρατορικοῦ Φιρμανίου (ἤτοι τὸ 1832 τῆς καθ' ἡμᾶς χρονολογίας) τῆς πολυνιστήρεως καὶ τῆς πλήρους ἀνωμαλιστικοῦς, πείθει τὸν ἀναγνώστην παρατηρῆσιν ὅτι τὰ μὲν γεγραμμένα καὶ περιόδων ἰσχυρῶς εἰμενείας, ἀγωνιλογίας, καὶ πρωτοκλίας διὰ τὰ ἀνέθεμα· διὰ τὰ ἀνωτάτῃ τοῦ ὑπερόβιος δαίνας εἰσεχεῖς καὶ ἀνάδειχθῆ καὶ πόλιν ἡ πόλις μεγάλη, ἀντὶ ὡρισμένου τιμήματος καὶ γενομένων ὅλων τῶν νομίμων τύπων ἐκπεφρῶν καὶ μεταβιβάσεις εἰς τοὺς νομίμους, ἰδιωτῶν τὰ ἰδιοδένδρα **μετὰ τῆς γῆς** καὶ τὴν κτῆσιν των, εἶχον τὴν ἐκ τῆς ἐπίσης διοικητικῆς ἐξουσίας, ἐπιχείρησιν ἐκ τῆς ἀνεμίσεως πάντα φόρον ἐπὶ διετίαν πλήνων ἐπιφορῶν καὶ ἐν τέλει πεντηκοντάετον (ἐξήκοντα) καὶ ἐν τέλει πεντηκοντάετον (ἐξήκοντα) καὶ τὸν Πυθόδιον Ναφῆν καὶ τὸν Πυθόδιον Ναφῆν τὸν ἀνωνόμωσιν τὸ ἀπρεκρίμενον εἰς τοὺς ἐλεεῖς ἐπὶ τὴ δίωνται ὑπὸ τοῦ Ἄνωτατος πρὸς τὸν Ὕψιστον κ. τ. λ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπὸ τῆς 6 Σεβὲλ 1260 καὶ ἡ τοῦ ἀπὸ 15 Ῥεζὲλ 1261 (1841 καθ' ἡμᾶς) μέλεη τῶν δύο αὐτῶν Ὑ. Α. Φιρμανίων, ἀπὸ ἑτῶν ἀντίγραφα, ὡς καὶ τοῦ ἀρθέντος, ἀπὸ ἑτῶν πολλῶν εἴχομεν ἐν τοῖς οἰκογενειακοῖς ἡμῶν ἀγγείοις καὶ αὐλίοις ἐμβεβλήκαμεν, ἀναδεικνύει ἔφοιν καὶ θεμέλιν σημαντικὴν τάσιν «διὰ τὰ εἰσπράττωνται οἱ μετὰ τὴν διεῖαν δι' Ὑφηλῶν Διαταγῶν καθιερῶμενοι φόροι σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῆς φορολογίας καὶ τοῦ Σεριὰτ, συνταχθεισῶν ἀπὸ κοινοῦ τῶν σχετικῶν καταλόγων (τέφζι' τεσκερὲ) μετὰ τὴν ἀπόφασιν καὶ πληρωμὴν αὐτῶν τελείαν, τὰ καταβάλλοι

προσοχὴν καὶ μέριμναν ἵνα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καὶ μὴ ἐπιτρεπομένης οὐδεμιᾶς καταπλήξεως, οὐδεὶς οὐδαμῶς νὰ ἐνοχλῆται διὰ πληρωμὴν φόρου ὑπερβαίνοντος τὴν Ὑψηλὴν Θέλησιν καὶ Διαταγήν. Ἐπειδὴ παρῆλθεν ἡ διετὴς προθεσμία τῆς ἰσυλινοστήσεως καὶ ἕνεκα τῆς μεγάλης ἀποστάσεως ἐν ᾗ εὑρίσκοντο δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιστρέψωσι τινες πρόσφυγες, ἔμειναν ἀγκαταλελειμμένα ἐν τῇ δημεύσει 11,709 ἐλαιόδενδρα ἐπὶ ἐμβαδοῦ στρεμμίων γῆς 939 1]2 καὶ 5,263 σύκαι οἰκοπέδων. «Τοὺς ἰδιοκτήμονας καὶ ἰδιοκτήτορας τούτους προτιμᾷ ἄλλων προσφερόντων ἀνωτέραν τιμὴν καὶ ὁρίζει ἐὰν θέλωσι νὰ τὰ ἐξαγοράσωσι ὅλα μαζὶ τὰ δένδρα ἀντὶ ἑνὸς γροσίου ἕκαστον, πληρωτέων ἐντὸς τριῶν ἐτῶν εἰς τρεῖς ἴσας ὀφειλὰς, μετὰ τῆς γῆς (ἐσδζὰρ δὲ ἐραζὶ—ι—μεζκουρὲ σαγὶπ ἐβελλερὶ ὁλὰν), διότι ἡ φιλόστοργος πατρικὴ εὐσπλαγχνία καὶ ἡ Βασιλικὴ περιωπὴ ἐπέβαλε νὰ γίνῃ δεκτὴ καὶ τούτων ἡ ἀναφορὰ, διὰ νὰ μὴ καταστραφῶσιν ἐντελῶς, φθάσαντες ἤδη εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς πενίας καὶ τῆς ἐλεεινότητος, καθὰ ἄλλως τε ὑπαγορεύεται Μοι παρὰ τῆς ἄνωθεν ἐκ τοῦ Ὑψίστου δεδωρημένης Μοι εὐσπλαγχνίας.....»

Αἱ παρὰ τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ Μεγάλου Σουλτάνου Μαχμοὺτ τοῦ Β.' κατὰ τὴν ἄνωθεν ἐμπνευσιν ἀποσταλεῖσαι εὐμενεῖς χάριτες καὶ Αὐτοκρατορικαὶ συγκαταβάσεις καὶ δωρεαὶ εἰς τοὺς Κυδωνιάτας, διὰ νὰ μὴ ἄλλος ἀπολεσθῶσι καὶ ἀποσυνταθῶσιν ἐν τῇ ξενίᾳ γῇ, διὰ νὰ περισυλλεγῶσι καὶ ἀνακτήσωσιν ὅλα τὰ κτήματά των ὡς μούλκια, καὶ μὴ δοκιμάσωσιν ἀκτήμονες, αἱ προστασίαι καὶ αὐστηραὶ συστάσεις μὴ καταβάλλωνται καὶ πιέζωνται καὶ μὴ ἀναγκάζωνται εἰς ἀπότισιν ἄλλων φόρων πλὴν τῶν δι' Αὐτοκρατορικῶν Διατιγμάτων ὁριζομένων, συλλήβδην ἀποδεικνύουσι τὸν Μέγαν Ἐκεῖνον ἐν τῇ διεθνεῖ ἱστορίᾳ Σουλτάνον Μαχμοὺτ τὸν Β.' Ἰδιαιτέρως εὐεργετοῦνται τὸς Κυδωνίας, καὶ διὰ τοῦ προστατευτικοῦ Ὑ. Φιρμανίου Του τῆς πελιωστήρους φέρεται ὡς ὁ **δεύτερος ἱδρυτὴς τῶν Κυδωνιῶν** τὸ 1832, μετὰ τὸν ἰκε'α Ἰωάννην Οἰκονόμον τὸ 1770!

Ἐὰν μέχρι τῆς 3 Ἰουνίου τοῦ 1821 ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Παρασκευὴν, τετάρτην ἄρα μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἡ πόλις τῶν Κυδωνιῶν ἔλεγε καὶ πόλις τοῦ Παπᾶ—Οἰκονόμου, μετὰ τὴν μόρφωσιν ἐκείνην τοῦ μάρτυρος Λουκιλιανοῦ καὶ πένθιμον ἡμέραν αἱ Κυδωνίαι δύνανται ἀφελῶς νὰ κλαῦσι καὶ πόλις τοῦ Σουλτὰν Μαχμοὺτ, διότι Ἐκεῖνος ἐν τῷ αὐτῷ τῆς πελιωστήσεως τοὺς διεκήρυσεν ἐν τῇ ξενῇ γῇ διὰ τῆς ὑποσχέσεως «τῆς ἀναμονῆς μέχρι δευτέρου Διατάγματος», τοὺς ἐπανέφερε καὶ ἐγένετο ὁ αἴτιος καὶ αὐτουργὸς τῆς πήξεως καὶ ἱδρύσεως τῶν νεωτέρων Κυδωνιῶν!

Καὶ δὲν εἶδε καὶ δὲν ἤκουσε μόνον τὰς Κυδωνίας ὁ ὁσιός τοῦ Κρήτης Του μεταρρυθμιστὴς μεταβιβήθεισας εἰς σκοτὸν καὶ ἀφανισμὸν, καὶ τοὺς Κυδωνιάτας ἐλεεινῶς ἀλαλαμένους, ἀλλὰ καὶ ἄλλας ἐπὶ τῇ αὐτῇ προφάσει ὑπὸ τῶν πέριξ Τοπαρχῶν κατηγορηθείσας καὶ ἀπωλεσθείσας πόλεις καὶ συνοικισμοὺς ἀνὰ τὰς εὐρείας ἐπαρχίας, οἷον τὸς ὑπὸ τοῦ Ἱέρακος τοῦ Τεπελενίου καὶ πλείστων ἄλλων, καὶ ἀναλόγως διὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἑνότητα τοῦ Κράτους προέβη, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ Μεγάλου Πέτρου!

Δόξα καὶ τιμὴ καὶ αἶνος εἰς τὴν ἱερὰν μνήμην τοῦ δευτέρου ἱδρυτοῦ τῆς πόλεως ταύτης Σουλτὰν Μαχμοὺτ τοῦ Β.' Ἱερὰ ἔστωσαν καὶ ἀπαραβίαστα τὰ Ὑψηλὰ καὶ κατ' ἄνωθεν ἐμπνευσιν Θελήματα τῆς ἐγνωσμένης σοφίας Του! Καὶ ἡ ζῶσα εἰς τὸν αἰῶνα συνείδησις τῆς πόλεώς Του ταύτης ἐσαεὶ εὐλογήτωσαν τὴν Ὑψηλὴν δικαιοσύνην Του! Εἴθε ἡ ἱερὰ Αὐτοῦ σκιὰ αἰωνίως νὰ σκέπῃ καὶ παρίσταται καὶ προστατεύῃ τὴν εὐγνωμονοῦσαν εὐτυχῆ πόλιν Του!

Καὶ ἡ διεθνὴς ἱστορία διὰ τῆς γραφίδος τοῦ διπλωμάτου ἱστορικοῦ Ῥαφενίλλου, τοῦ σοφοῦ περιηγητοῦ Ἀμβροσίου Φιρ. Διδότου, τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Βιλλεμαίν, τοῦ προξένου καὶ ἱστορικοῦ γνωστοῦ Πουκεβίλ, τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ἱππότου Λουΐζι Τσαμπολίνι, τοῦ Σοφοῦ Κούμα κ. τ. λ. ὁμολογεῖ καὶ ἀναγνωρίζει ἐν τῷ Ὑ. Προσώπῳ τοῦ Σουλτὰν Μαχμοὺτ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐπανόρθωσιν.

Χαιρετίζομεν τὴν πόλιν τοῦ Οἰκονόμου!
Χαιρετίζομεν τὴν πόλιν τοῦ Σουλτὰν Μαχμοὺτ!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΗΜ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ

ΙΑΤΡΟΣ

Ἐν Κυδωνίαις τῇ 5 Φεβρουαρίου 1914

ΑΠΟΣΤΑΜΕΝΗ ΛΥΠΗ

Λύπη! τῆς δόλιας μου καρδιᾶς
φαρμακερὸ σταλίδι
Π' ἀφήνεις τὴν ἀνάμνησι
σὰν σύννεφο βαρύ
Π' ἀστραπελέει μέσα του
σὰν μαῦρο κρύφτει φίδι
καὶ ξαφνικὰ μὲ κεντᾶμι
νὰ δώσῃ καρτερεῖ.

—.—

Σ' τὸ μελανό σου θρίαμβι
ἀπόσκαση... θὰ σβύσω
ὁλόκαρη μοῦ μέρανες
μὰ νιότη ἀνθηρὰ
π' ἀδεξίωσα βιγγιωρανῆ
—ἄφες με καὶ νὰ ζήσω
ἴσος γνωρίσω τί θὰ πῇ
καὶ τῆς στιγμῆς χαρί.

Κυδωνίαι Δημ. Γ. Νεραντζῆς

Ι. ΟΛΥΜΠΙΟΥ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΦΑΙΔΩΝΑ

Ἐκ τοῦ θαυμασίου λόγου, ὃν ὁ διασημότατος Γραμματεὺς τῆς πόλεώς μας κ. Ἰ. Ὀλύμπιος ἐκφώνησε τῇ 30 Ἰανουαρίου ἐν τῇ Αἰθούσῃ τοῦ Γυμνασίου, δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ἀποσπάσμαλον μέρος. Ἐὰν οὐ καὶ ἐπαναλάβῃ ἡ ὁλόκληρος.

...Καὶ ἤγγιζεν ἤδη ὁ **ἥλιος** εἰς τὴν δύσιν του. Καὶ ὁ δεσμώτης ἀπελθὼν αὐθὶς μετὰ τοῦ Κρίτωνος ἐκάθισεν ἐν μέσῳ τῶν τιθιμένων ὁμιλητῶν του. Καὶ δὲν διελέχθη ἐπὶ πολὺ ἔτι. Καὶ ἦλθεν ὁ ὑπηρέτης τῶν ΕΝΔΕΚΑ, καὶ πλησιάσας τὸν γέροντα ἐμβρόντητον εἶπεν. «Δὲν θὰ ἐπιδώσω εἰς σὲ τὴν μιαιφόνον, εἶπεν, ὦ Σώκρατες, τὴν ἀνοίαν καὶ κρύε ἄλλους. Ἐκεῖνοι ὁρίζονται καὶ μὲ κατηρᾶσται, ὅταν, ἐκτελῶν τὸς διαταγὰς τῶν ἀρχόντων, φέρω αὐτοὺς τὴν ἀπαγγελίαν, ὅτως πίωσι τὸ φάρμακον. Ἀλλὰ ΣΕ, γνώριζω ἐγὼ, καὶ ὅσον χρόνον ἐμένεις ἐνταῦθα, εὐγενέστατον, ἀρχόντων καὶ ἄριστον ἄνδρα ἐκ πάντων, ὅσοι κλίνουσι κεφαλὴν εἰς τοῦτο τὸ δεσμωτήριον. Καὶ τώρα γνωρίζω ὅτι δὲν ὀργίζεσαι ἐναντίον μου,—εἰδοποιῶ ὅτι δὲν ὀργίζεσαι ἐναντίον μου,—ἀλλ' ἐναντίον τῶν αἰτίων τῆς σημερινῆς σου—ἀλλ' ἐναντίον ἐκείνων. Τώρα, γνώσκω, βεβαίως λυπεῖ ἡμᾶς ὅλους. Χαῖρε λοιπὸν καὶ ὑπόμεινον μετὰ θάρρους τὴν παροῦσαν ἀνάγκην.» — «Χαῖρε καὶ σύ, εἶπεν ὁ γεραιὸς φιλόσοφος, καὶ ἐγὼ θὰ πράξω ταῦτα».— Ὁ δεσμοφύλαξ σταυρὸς ἀνῆλθε διακρίνων.

Καὶ ὁ Σωκράτης πρὸς τοὺς ἑταίρους:

«Τί χρηστὸς ἄνθρωπος, εἶπεν! Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο προσήρχετο πάντοτε πρός ἐμέ, καὶ συνεδιελέγετο ἐνίοτε, καὶ ἦτο κάλλιστος τῷ ὄντι ἄνθρωπος. Καὶ τώρα μὲ πόσην καλωσύνην μὲ ἀποδακρύει.—Ἀλλά, Κρίτων, ἂς ἐκτελέσωμεν πρόθυμος τὴν παραγγελίαν του. Ἂς φέρῃ τὸ φάρμακον, ἂν ἔχῃ ἤδη τριφθῆ».—Καὶ ὁ Κρίτων: «Νομίζω ὅτι δὲν ἔδυσεν ἀκόμη ὁ ἥλιος· αἱ ἀκτῖνες του φωτίζουσι τὰ ὄρη. Γνωρίζω ὅτι ἄλλοι πολλοί, πίνουσι πολλοὶ ἀργὰ τὸ φάρμακον. Διατί σπεύδεις; Ὑπάρχει εἰσέτι καιρός».

—«Καὶ ἐκεῖνοι, ὦ Κρίτων, περὶ τῶν ὁποίων σὺ ὁμιλεῖς, εὐλόγως πράττουσι ταῦτα, διότι φρονοῦσιν ὅτι κερδαίνουσί τι, καὶ ἐγὼ εὐλόγως δὲν θὰ πράξω. Δὲν θέλω νὰ γίνω καταγέλαστος πρὸς ἐμαυτόν, φειδόμενος τόσον τῆς ζωῆς μου, ἐφ' ᾧ οὐδὲν πλέον μοὶ παρέχει τὸ δίκαιόν μου εἰς τοῦτο».

Καὶ ὁ Κρίτων ἔνευσε τότε πρὸς τὸν παρεστῶτα ὑπηρέτην. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ὁ δεσμοφύλαξ, κρατῶν τὸ φάρμακον τετριμμένον ἐν κυλίκῃ.

«Ἔχει καλῶς, ὦ φίλτατε, εἶπεν ὁ Σωκράτης. Τί πρέπει νὰ πράξω; Σὺ γνωρίζεις καλῶς ταῦτα».

—«Οὐδὲν ἄλλο, εἶπεν, ἢ, ἐφ' οὗ κινήσῃς τὴν κύλικα, νὰ περιπατῇς ἕως οὗ αἰσθανθῇς βάρος εἰς τὰ σκέλη. Ἔπειτα νὰ κατακλιθῇς καὶ οὕτω αὐτὸ τὸ φάρμακον θὰ ἐργάσῃ τὸ ἀποτέλεσμα».

Καὶ λέγων ταῦτα, ἔκυψε τὸ πώτηριον. Λαβὼν ἐκεῖθεν καὶ ἀναστὰς αὐτοῦ ὁ ΣΩΚΡΑΤΗΣ, χωρὶς οὐδαμῶς νὰ ἀλλοιώσῃ τὸ χρῶμα καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ προσώπου, ἀποβλέψας μὲ ἀπαθῆ βλέμμα τὸν ἄνθρωπον, ὅστις φυσικῶς πάντοτε, καὶ,—«τί λέγεις, εἶπε, περὶ τοῦ ὄγρου τούτου; Ἐπιτρέπεται νὰ χύσω ὀλίγας σταγόνας ἐξ' ἱερὰν σπονδήν;»—«Τρίβομεν τόσον, ὦ Σώκρατες, ὅσον νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον πρὸς τὸ ὁπωσδήποτε».—«Πολὺ καλῶς, εἶπεν. Ἀλλ' ἐπιτρέπεται ἄραγε καὶ καλῶς, εἶπεν. Ἀλλ' ἐπιτρέπεται ἄραγε καὶ καλῶς, εἶπεν. **Ὀφείλομεν** νὰ εὐχηθῶμεν πρὸς τοὺς ΘΕΟΥΣ, ὅπως εὐτυχῆ τὴν ἐνταῦθεν ἀποδημίαν χορηγήσωσιν εἰς ἡμᾶς. Τοῦτον λοιπὸν τὸν εὐχὴν καὶ ἐγὼ ἀπευθύνω, καὶ εἴθε νὰ γίνῃ εἰσακουστός».

Καὶ μὲ σταθερὸν χέρι ἔγκυψε τὴν κύλικα εἰς τὸ χεῖλος καὶ ἔπιεν τὸ φάρμακον εὐχρόως,—κομιζόντων ἀπαντῶν τῆς εὐγενοφροσύνης τῶν Ἀθηναίων πρὸς ἐκείνον τὸν σπουδαῖον τῶν, ὅστις ἔδωκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ δι' αὐτῆς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸν ΠΛΑΤΩΝΑ!

Οἱ προσφιλεῖς του ἑταῖροι ἴδοντες τόνε συνεπνίγοντο τὸ δάκρυον. Ἀλλ' ὅσον εἶδον αὐτὸν ἐκπνέοντα τὸ κάνιον, ἡ ὀδύνη κατέλαβε εἰς ὑπερβολὴν τὸν Ὁ Κρίτων, μὴ ἀντέχων τὸ δάκρυ, ἔφυγεν ὁ Φαίδων κλαίων μὲ τὴν φλογίδα τῶν πρόσωπον, ἔκλαιον ὅμως τὴν τύχην τοῦ διδασκάλου του, τὸν ἄποιον ἐθεώρει ἀδικούμενον,

ἀλλὰ τὴν ἰδικήν του, ὅτι ἔμελλε νὰ στερηθῇ τοιούτου φίλου καὶ εὐεργέτου. Ὁ ἐνθουσιώδης θαυμαστὴς τοῦ Σωκράτους; Ἀπελλόδωρος μὲ τὴν τραχεῖαν καὶ τὴν ἀδάμαντα τῆς ψυχῆς του κίνησιν ὅλους εἰς δάκρυα.

Καὶ ὁ Σωκράτης, στεγνοῖς πρὸς αὐτοὺς:

—«Παύσατε, εἶπεν, ὦ θαυμάσιοι! Ἐγὼ διὰ τοῦτο ἀπέπεμψα τὰς γυναῖκας, ἵνα προλέγω τὰ ἀτοπήματα τοῦτο. Ἔχω ἀκούσῃ ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου πρέπει νὰ ἐπικρατῇ ἀπόλυτος **εὐφημία**. Ἡσυχάσατε, παρακαλῶ, καὶ θαρσεῖτε».

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ μελλοθανάτου ἔφερον τὴν γαλήνην.

Ἐκεῖνος, περιπατήσας ἐπί τινα ὥραν, εἶπεν ὅτι ἠσθάνετο βάρος εἰς τὰ σκέλη, καὶ κατεκλίθη ὕπτιος, ὅπως διέτασσεν ὁ δεσμοφύλαξ.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅπως τότην ἐπέδειξε συμπάθειαν πρὸς τὸν πρόσκαιρον δεσμώτην, ἐκάθησε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Σωκράτους, καὶ ἔψαυζον αὐτοὺς ἐδείκνυεν εἰς τοὺς ἑταίρους πῶς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐψύχοντο τὰ μέλη. Καὶ πιέζων ἰσχυρῶς τὸν πόδα, ἠρώτα, ἂν ἠσθάνετο. Καὶ ὁ Σωκράτης ἀπήντησεν: ὄχι! — Ἡ ψύξις προχώρει οὕτω βαθμηδὸν πρὸς τὰ ἄνω. Καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶπεν:—ἂν φθάσῃ εἰς τὴν καρδίαν, ὁ Σωκράτης ἀποθνήσκει.

Ἤδη εἶχον ψυχθῆ ἐντελῶς τὰ περὶ τὸν στόμαχον, καὶ ὁ γέρων φιλόσοφος ἐκαλυφθείς, ἐπειδὴ εἶχε κεκαλυμμένον τὸ πρόσωπον, εἶπε τὴν τελευταίαν λέξιν:

«Ὦ Κρίτων, εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν ὀφείλομεν ἀλεκτρυόνα. Ἀπόδοτε, παρακαλῶ, καὶ μὴ ἀμελήσετε»—Εὐμαρισία πρὸς τὸν θεὸν τῆς ἰατρικῆς, ὅτι ἐλύτρωσεν αὐτὸν ταχέως τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος.

«Ναί, θὰ τὸ ἐκτελέσωμεν. Ἀλλ' ἔχεις τι ἄλλο νὰ παραγγείλῃς;» Πρὸς τὴν ἐρώτησιν ταύτην οὐδὲν ἀπεκρίθη πλέον.—Μετ' ὀλίγον ὁ δεσμοφύλαξ ἐξεκάλυψε τὸ πρόσωπον, καὶ ὁ εὐσεβὴς Κρίτων συνέλασε τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Αὕτη εἶναι ἡ ΤΡΑΓΩΔΙΑ τοῦ Σωκρατοῦς, μία βασιλικὴ τραγῳδία περὶ τῆς ΨΥΧΗΣ.

Οὕτως ἀτέθανε, λέγει ὁ Φαίδων, περιγράψων τὴν θαυμασίαν διήγησιν, ὁ ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ἀνὴρ ἐξ ὅσων ἡμεῖς ἐγνωρίσαμεν τότε, εὐγενέστατος, σοφώτατος καὶ δικαιότατος.—Καὶ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ΦΑΙΔΩΝΟΣ ἐπεφράγισεν ἐκτοτε μέχρι σήμερον ἡ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ διὰ τὸν ΜΑΡΤΥΡΑ τούτων τῆς ΑΛΗΘΕΙΑΣ!

Η ΨΥΧΗ ΤΑ ΝΟΙΩΘΕΙ....

Ἀγγελοκόμπο ποιδί σεῖ κοῦνα τῆ λευκῆ σου κόμπε ἐ σαν κοῦκα
δὲν κοῦδει τόκρα σύδομι, ἡ ὀλόκενη ψυχή του
καὶ ποῦδις τι θὰ κῆ.

Κοιμᾶται, καὶ σ' ἀγγελικὸ ξανθὸ κου προσωπάκι
χαμόγελο ἀνθεῖ
σὰν ποῦ ἀνοῖγει τοῦ Μαγιοῦ ὁμορφο λουλουδάκι
μὲ δροσερὴ πνοή.

Μὰ λίγο μόνο βάσταξε τ' ἀγνὸ χαμόγελό του
σκέψου συννεφιὰ
καὶ συννεφιάζει μονομιᾶς τὄδολο πρόσωπό του
σὲ κλάματα ἀφοῦ.

Γιατὶ τὸ γλυκὸ Μεγαστὸ μικρό μου ἀγγελοῦδι;
κι' ὅλη σου ἡ ζωὴ
νὰ μὴ περνᾶ ὀλόχαρη σὰν ἥσυχο τραγοῦδι
καὶ σὰν ποιδιοῦ πνοή;

. . . . . .

Μὰ φαίνεται πῶς ἡ ψυχὴ ποτέ της δὲν ἀλλάζει
σὰν σὲ γέρο ζῆ,
ἢ σὲ ἀβίνοιστο παιδὶ πόνεις τῆς θὰ φανοῦν
λύπη, χαρὰ μαζί.

Μακεδόνισσα — ΣΤΑΣΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΑΠΟ ΤΑ "ΛΕΣΒΑΝΘΙΑ,,

Ὦ καρδιά μου!...,
Τῆς Λεσβιοκᾶς... τῆς Κρουστολλένας ἐρῶσις
ὦ καρδιά μου, πιὰ τ' ἀθάνατο κρασί
κ' ἔλα πίς μου πᾶς τί νειώθεις; πρὶν νὰ σβύσῃς
πρὶν ἀπ' ὅλους ξεχασθῇς ἐχί! ναί καὶ τί!

Τί σὰν ὅλέπεις τ' ἀρρωκήματα νὰ σβοῦνε
στ' ἀκρογιάλια; νὰ διπλόνωνται ξανά;
τ' ἀνοιξιάτικα τὰ ἐρέβυα σὰν πιρνοῦνε,
σὰν ἀνθοῦνε σὰν χλωμιάζουν τί δυνά;

τί δειλιᾶς; καὶ σὰν ἀλάρι σὰν ζαρκάδι
γοργοτρέχεις νὰ ξεφύγῃς στὸ σκοτάδι...
μὰ ποιὰ ὅλα; στὸ σκοτάδι πολὺς τὰ ὅλνει
—Νὰ σοῦ πῶ!! μὰ τί ὅλν νειώθω!!!

—Σώπα... φτάνει!!

Σμύρνη — ΜΙΛΤΟΣ ΚΑΛΛΟΝΑΙΟΣ

Η ΕΓΚΥΜΟΝΟΥΣΑ ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἀφιερωμένη τῷ Κελιστέρῃ Ἰ. Β.

Εἶχε τρομάξῃ ὡς ποῦ νὰ καταρτισθῇ ὁ θίασός μας. Περιωδεύσαμεν τριῶν ὅλας πόλεις ἐπὶ φιλομουσίᾳ κακοχαμένας καὶ ὀλίγον δεῖν νὰ λησμονήσωμεν τὴν μορφὴν τοῦ κορυφαίου. Τὸ δραματολόγιόν μας ἦτο πληρέστατον ἀλλὰ τὸ βαλάντιόν μας κολοκυνθοῦ καὶ ἐπομένως κενόφωνον. Ὁ ἄνεμος τῆς ἀπογνώσεως μᾶς ἔφερε εἰς τὴν πόλιν Δ... φημιζομένην καὶ τυφλὴν ἐπὶ φιλομουσίᾳ.

Ἰδρώσαμεν ἵνα ὅπου ἐπιτύχωμεν συνδρομητὰς καὶ συμπαρασταθῶμεν μετὰ τοῦ θεατρόνου.

*Ἐπτύσαμεν δὲ μαίρον αἷμα ἵνα δημιουργήσωμεν σκηνὴν θεατρικὴν ἐπιφοῦν εὐπρόσωπον. Μάθετε ἐν πρώτοις ὅτι τὸ Θεατρικὸν Κατάστημα ἐρρησίμευε καὶ ὡς ἀποθήκη βαλανιδίων. Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ καλλιτέχναι, τέκνα τῆς Ἀπολλωνίας καὶ τῆς Μούσης, ἐστέρξαμεν τὰ ἐξοικονομηθέντα ἀποβλέποντες εἰς τὸν κατηραμένον **παρᾶν** τὸν ἀπανθρωπότερον ἐχθρὸν τῆς καλλιτεχνίας.*

Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ θιασάρχου μας συνεδρεύσαμεν τὸ πρῶτον ἤδη πρὸς ἐκλογὴν τοῦ πρωτοπαιχθησομένου ἢ ἂν προτιμᾶτε διδαχθησομένου ἔργου.

Ἀπεφασίσθη, πάντοτε ἐνοεῖται κατὰ τὴν γνώμην τοῦ θιασάρχου μας κ. **Φιλομεταλλικοῦ**, *νὰ διδαχθῇ κατὰ πρῶτον ἡ «**Δαλιδᾶ**».*

*—Ἡ **Τόσκα** εἶνε καλλιτέρα καὶ ἔμι ἀποδεκτὴ πλέον κερδοφόρος ἀντέκρουσεν ὁ κ.* **Ματογαρίδας**.

—Βέβαια ὅλοι οἱ θίασοι τοῦχουν παρατηρήσει αὐτὸ προσέθεσεν ὁ κ. **Κενοθέλαιος**.

*—Κολοκύθια ἐφώναξεν ὁ κ. Φτωχοκομέτος, κατὰ τὴν γνώμην μου λέγω καὶ παίξωμεν τὴν «**χιονάτην**». Εἶνε τὸ μόνον κατάλληλον ἔργον ποῦ ἀρμόζει νὰ πρωτοπαίξωμεν. Ἐξ ἄλλου καὶ ὁ τίτλος του θὰ δικαιολογεῖ τὶ χάλβο μας.*

—Ἐσὺ δὲν μὰ βεβυμολογίας; ἐνοεῖς νὰ λαμβάνῃς τὸν λόγον εἰς ζητήματα σοβαρὰ τοῦ θιάσου παρετήρησεν αὐστηρῶς ὁ θιασάρχης.

Καὶ στέρφας τὰ νῶτα ἀποστίνεται καὶ πρὸς ἐμὲ ζητῶν τὴν γνώμην μου.

*—Κύριε Θιασάρχα! Ἀφ' οὗ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἐρασθῶμι προτείνω ἵνα παίξωμεν τὸν «**Ἀναπαραδιάρην**» κατ' ἰδικήν μου διαφκεν-ήν, τοῦτο μὲν καθ' ὅσον θὰ ἀποδοθῇ καὶ φυσικὴ εἰς τὰ ἔργον χρωῖ, τοῦτο δὲ ἴσως καὶ διεχθῇ ἡ εὐσπλαγχνία καὶ φιλανθρωπία τοῦ ἐξοχοτάτου Κοινοῦ καὶ πληρωθῶσιν οὕτω πολλὰ δυσαναπλήρωτα κενά μας.*

*Ἡ συζήτησις περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρώτου ἔργου τελειώνει εἰς τὸ ἀξιόλογον σημεῖον ὅτι ὁ συνάδελφος κ. Τρυποκαρίδας ἔρχεται ἐκ μέρους τῶν ἐπιφανεστέρων συνδρομητῶν μας τῶν καὶ προκαταβολικῶς ἀφαιμαχθέντων, φέρων τὸ ζήνωμαδι ἀπαιτεῖται, ὅπως παιχθῇ ἡ «**Γαλάτεια**».*

Ἐγνωρίσαμεν καὶ τὴν γνώμην τῶν συνδρομητῶν μας καὶ πᾶσα παιρετέρω συζήτησις ἐλήξε.

*Ἐξερχόμεθα—κατὰ τὴν **μαμμῆν** καὶ τὴν μαιευτικήν της—εἰς τὸν ἕβδομον μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης; προσταγωνιστρίας μας, ἥτις τὴν ἐπέρασε ἐκείνην εἶχε κομμωθῇ—ὡς γνωρίζετε—διὰ πάσης λευκότητος. Ἐθεωρήσαμεν πρὸς τούτοις καὶ ὡς κάλλιστον οἰωνὸν τὸ ὅτι ἠθέλαμεν πρωτοπαρουσιασθῇ καὶ μὲ **ἀσπροπρόσωπον** προσταγωνίστριαν.*

—Ἔγκυρος πολὺ καὶ εἶμαι δυστυχής.... ἀνέκραξεν ὁ Πεγμαλίων ὃν ἐπεκρίνετο ὁ κ. Φιλομεταλλικός.

«Παναγίτσα μου δάλε τὸ χέρι σου νὰ γνωρίσωμε καὶ τὴν εὐτυχίαν» εἶπα κατ' ἰδίαν ἐγὼ δεῖς εἶχον πιχθῇ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων.

Τὴν σιγμὴν ἐκείνην ἀνοίγεται ἡ θύρα τῆς τέως βαλανιδιοποθήκης καὶ ἤδη Θεάτρου.

Ὁμογενής τις μόλις δυνάμενος νὰ ἵσταται ἐπὶ τῶν ποδῶν του προβαίνει ἀρειμανίως.

—Αἴ αἴ .. ἰδώμασε; Καλησπέρα!

Ἀνταποδίδω τὸν χαιρετισμὸν καὶ κάμνω τὴν εὐνοῆ σκέψιν ὅτι ἀφ' οὗ καὶ ἐν τῇ μέθῃ τῶν ὁμογενῶν μας ἀνάμη ἐκφαίνεται ἡ φιλομουσία τὸ Θέατρον μας ἔχει εὐρὺ καὶ ρόδινον μέλλον.

—Δόσε με πέντε εἰ....σιτήρια καὶ πᾶς νὰ μοῦ ἑτοιμάσουν πέντε καθίσματα.

«Πράγματι ἀπατᾶται ὁ Πυγμαλίων» ἐκκράζει καὶ ἐγὼ ὡς ὁ Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἕνας μεθυσμένος ὑποστηρίζει διὰ τῆς πενταπλῆς μεθόδου τὸ θέατρον φανταστῆτε ἂν ἦτο καὶ ξενητικός».

Κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ προσωπείου φιλομούσου τὰ πάντα ἡτοιμάσθησαν.

Προχωρεῖ—ἀρειμανίως πάντοτε καὶ ἐπιβλητικῶς — καὶ καθίσας ἐπὶ τοῦ μεσαίου καθίσματος ἐπαναπαύει τὰς δύο του χεῖρας ἐπὶ τῶν πλαγίων καὶ τοὺς δύο του πόδας ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων καθισμάτων.

Εἶνε δηλαδὴ ὅτι ὁ κ. Θεατρόνης νίζίσεν ὀλίγον τὰ μυστρά του· ἀλλὰ φιλόμουσος ἐν

ποσοστοῦ παρίβλεψε. Ὁ Πυγμαλίων ἐξακολουθεῖ ἐστεφόων τὴν Γαλάτειαν καὶ τοὺς θεούς, ἐξ ὧν ὁ ἀνακτίων Μυρμηκὸς κλέπει τὴν βεβιωμένην κεφαλὴν τοῦ φιλομουσοπάτου πελάτου καὶ τὸν μεταφέρει εἰς τὴν ἀνεφόδιον αὐτοῦ ἀνάκτορα.

Λαμβάνει ζωὴν ἡ Γαλάτεια πίπτει ἡ πέλλα καὶ ὁ φιλόμουσος κουμᾶται, καθεύδει καὶ λανθάνει. Ἀλλ' ἡ Μοῦσα τὸν κλεπτοῦσαν ἀναμφιβόλως.

Καὶ κέρατα ἡ πέλλα καὶ κερατοπάζεται καὶ ὁ Ἄγγελος καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ὁ Ἔρως καὶ ὁ φιλόμουσος..... κουμᾶται κα... μᾶ... τα.....

«Γυναῖκα τὰ ὄνειρα τελεύτου συνδρομητοῦ **πανταδυνάμου** εἶχαν ἐμφάνειαν κατ' ἰδίαν ἐγώ.

Ἡ διήγησις τοῦ Ἔρωτος κόρτκατο εἰς τὰς Συμπληγάδας Πέτρας ὅτε ὡς ἄλλος Κύκλωψ ἔρριψε ρογχαλίζων ὁ φιλόμουσος.

—Κύριε Βεατρόνα! Βγάλτε τον ἔξω! Ἐφώναξε κάποιος παχύσαρκος κύριος πρόκριτος τοῦ τόπου.

«Ἴδοὺ μια ἔγραφος σκηνή, εἶπον—πάντοτε κατ' ἰδίαν—ἡ ὁποία θὰ γίνῃ αἰτία νὰ χάσωμεν πάντε ὅλα εἰσιτήρια.»

Ἀλλ' ὁ φιλόμουσος ἐν ποσοστοῖς θεατρόφιλος κατώρθωσε τῇ βοηθείᾳ τριῶν ὁμοπάλλων ἀνδρῶν νὰ προβῇ εἰς ὅλην **Ἀργο-στεριανὴν** *ἐκστρατείαν ἀκρολοδιμεῖ καὶ τὰ ἄρμ καὶ μεταφέρῃ εἰς τὴν ἐξώθυραν παρ' ἐμοὶ τὸν κόμψον καὶ φιλόμουσον ἄνδρα ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ —κοι— μᾶ—ται.*

«Κῆφε νὰ μὴ ξυπνήσῃς», *ἐλέγομεν πάντοτε διὰ τὸν φόβον τῶν εἰσιτηρίων.*

Ἀρχίζει ἄλλη πρᾶξις, καθ' ἣν ὁ φιλόμουσος ἐξακολουθεῖ νὰ κουμᾶται, ὅτε εὐρισκομένης τῆς Γαλατείας ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἔρωτα ἐρωτικῇ ἀφομιλίᾳ πίπτει τὰ πολύτιμα κομβόλόγια τοῦ παχυσάρκου προκρίτου διὰ τὴν περιστέλλοῦν τῶν ὁποίων ἐκινήθησαν τὰ τρία τέκνα τῶν παρεκαθημένων.

Ἑτέρα ἔγραφος σκηνὴ μὴ ἐξυπνήσασα κυτχῶς τὸν κεκοιμημένον φιλόμουσον.

Καὶ τὸ δρᾶμα προχωρεῖ εἰς τὰς σκηνὰς καὶ τὰς πράξεις του καὶ ὁ Ἔρως μένει διὰ τὴν ἀπιστίαν τῆς Γαλατείας καὶ θεωρεῖ ἀγριοβλέπει ὁ παχύσαρκος.

—Γυναῖκες! Γυναῖκες.....Ὅταν εἶσθε....προδότιδες.....λύτε μας εἶς Ἐρινύες τοῦ Ἅιδου.

Καὶ δίκτυα ὁ Ἔρως κατακόρυφα τὸν πρὸς χείρας μίαν ἐκ τῶν μεσαίων αὐλαίων τῆσκηνῆς συγκρατοῦντα καὶ ἔνεκα τοῦ κτυπήματος τῶν ποδῶν του πεσόντα κοντόν, ὅστις τόσον τὸν ἐκπλήξαν ὥστε τοῦ ἐφάνη ὁ «Οὐρανὸς πρωνδήλι».

—Ὦ! Καλλιτεχνικοῦ μεγαλείου σκηνή!

Μερικοὶ ἐχειροκρότησαν, ἀλλ' ὁ φιλόμουσος ἐξακολουθεῖ νὰ.....κοι....μᾶ...τα.....

Μετὰ τὴν τρικυμίαν ἐπῆλθε σχετικὴ τις ἡσυχία.

—Μίαν καλόβην ἀδελφὲ καὶ τὴν Γαλάτειαν, ἀκουσθήσεται ὁ Πυγμαλίων προτιμῶν ἴσως καὶ τὴν καλύβην ἀντὶ ἀπαλλαγὴν τῆς βαλανιδοπόθρης.

—Μίαν καλόβην...

Πυκνὸς τις μεγάθους γαλῆς καὶ αὐτὸς ὡς φαίνεται ἐκ φιλομουσίας δρμιόμενος παρουσιασθεὶς ἤρχισε νὰ περιδιαβάζῃ ἐπὶ τοῦ πλαισίου τῆς σκηνῆς.

Τὸ κοινὸν ὑποδεχθὲν αὐτὸν ὡς καλλιτέχνην χρόβῃ εἰς πυκνοτάτας χειροκροτήσεις....ἀλλ' ὁ φιλόμουσος, Ἐπιμελὴς πλέον κατεστὰς ἐξακολούθει νὰ κουμᾶται.

—Ὦ σκηνὴ Καλλιτεχνικοῦ μεγαλείου!

Μόλις εἶχε πεσεῖ ὁ σάλος ἐκεῖνος ὅτε ἐν ᾧ ἔπαιζεν ἡ Γαλάτεια, παρὰ τὰ γεγραμμένα δραματικῶς, ἀποχωρεῖ τῆς σκηνῆς ὀργῆς καὶ βρασμοῦ ἀρμόσσα συγχρόνως καὶ νὰ γογγύζῃ ἀλγεινῶς καὶ τὰ ἰσχία αὐτῆς νὰ πονοκτῇ.

—Μὰ μαμμὴ γέγονα, μὰ μαμμὴ ἐφώναξεν ἐκ τινος παρασκηνίου ὁ **Ματογαρύδας**.

—Ποῦ θὰ τὴν εὕρω τὴ μαμμὴ ἠκούσθη ὁ Τρυποκαρύδας.

—Μαμμή!: Μαμμή.....αἴ: ἐν ἐκπλήξει καὶ θαυμασμῷ διηρωτήθη μὴ ἐνθυμούμενος τὴν ἐγκυμονοῦσαν Γαλάτειαν.

Ἀνάσσα ὁ Θεός!

Τὸ κοινὸν ἀπὸ τὸ ἥμισυ προυέτεμνεν εἰς τὴν σκηνήν. Πλεῖστοι ἐξῆλθον εἰς ἀναζήτησιν μαμμῆς. Τὸ δρᾶμα ἔληξε δυὸ τῆς εἰς τὸν κόσμον καλλιτεχνικῆς ἐλεύσεως ἐνὸς ἄρρενος τελείου κατὰ τοὺς ἑνὸς μήνας παρὰ τὴν προγηρεύσασαν πάλαι ποτὲ μαμμήν, ὁ δὲ φιλόμουσός μας δὲν ἔστρεψε πλευρόν, πλὴν ἄλλος Βουῦς κατεστὰς ἐξακολούθει νὰ... κοι.....μᾶται.

* *

Χάρις εἰς τὴν καλλιτέχνιδα λεγὼ ἡ θεωρὸς ἐπ' ἀρετὸν ἐκαλοπέρασον. Οἱ φιλόμουσοι τῆς πόλεως Λ....ἀνεδείχθησαν δεῖ τῶν δαψιλῶν δωρεῶν καὶ τῶν περιποιήσεών των καὶ φιλάνθρωποι. Πολλοὶ συνάδελφοι ἐπροφήτευσαν ὅτι ἡ ἐπὶ σκηνῆς γεννηθεῖς θὰ γίνῃ διάσημος καλλιτέχνης, ἐγὼ ὅμως τὸν ἠθέλησα νὰ τὸν ἀξιωθῶ βαλανιδέκτορον καὶ ὄχι καλλιτέχνην ἀνιμένοντα τὴν ἐπιστέρξιν ἀπὸ τὴν προθυμίαν φιλομούσου ἐν μόνον εἶδότος.....νὰ.....κοι.....μᾶ.....τα.....

Κεφωνεῖ — ΔΗΜ. Γ. ΝΕΡΑΝΤΖΗΣ

(Λογιωνύδ)

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΔΙΑΤΙ ΕΜΕΙΝΕ ... ΖΩΝΤΟΧΗΡΑ

Ἀφροδίτη σάν... μετουγάτσα, τρελή σάν χελιδόνι καὶ πουρὶ ὡς ἡ κυρία **Ἰώβ**—μετὰ τὴν χρεωκοπίαν ἐννοεῖται τοῦ κυρίου **Ἰώβ**—ἦτο ἡ Μαριάνθη ἡ μοδιστροῦλα.

Πεταχτὴ καὶ γελαστὴ ὅπως ἦτο κατώρθωσε νὰ σιγηνέσῃ τὴν καρδίαν καὶ νὰ βάλῃ ς' τὸ χέρι τὸν ἀγαθὸν ἐκ Καισαρείας Βασίλειον Μπουρνάζογλον τὸν εὔπορον μελλόνυμφόν της συνοικίας της.

Ο Καισαρεὺς Βασίλης εἶχε ἤδη τερεσῆ κατὰ ἕνα χρόνο τὸν μισὸν ἰδιόν. Ὑψηλὸς καὶ χονδρὸς σὰν βαρέλι, ἦτο ὀλίγον καμπούρης καὶ τὰ χέρια του ἦσαν ὅμοια μὲ **γράντες**, ποὺ βγάζουν τὰ θαλασσινὰ οἱ ψαρίδες τοῦ κόλπου μας.

Ἡ σεβαστή του φαλάκρα, τὸ ἀγρότερο σὰν βρούσα μουστάκι του καὶ τὸ τριγυρίνι του τὸν ἔκαμον κάτι μεταξὺ Σατύρου καὶ ἀρκούδας.

Ἀλλ' ὅτι προκάλουν αἱ ἔκαμε νὰ γελᾷς μὲ τὴν καρδιά σου ὅπαν τὸν ἔβλεπες, ἦτο ἡ ... μάτη του!

Ὦ! ἐκείνη ἡ φοβερὰ μάτη, ἡ μᾶλλον ὁ μύταρος τοῦ Βασίλη Μπουρνάζογλου, ἦτο ἐπίσης κάτι μεταξὺ...κατίτας καὶ μελιτζίνας!

Καὶ ὅμως μὲ ὅλην τὴν ἀσχημιὰ ὁ κακόμενος ὁ Καισαρεὺς μπακάλης ἦτο κάλλος ἀνθρώπος καὶ ἡ ἀγρία παρουσία, ἡ ὁποία δίδει σχέσιν μεταξὺ ψυχῆς καὶ μορφῆς, δὲν εἶχε τὸν τόλμον της δι' αὐτόν.

Κρυφή του ἐλπίδα ἦτο νὰ ἀποκτήσῃ μίαν ἀνεξάρτητον περιουσίαν καὶ ἅμα τὸ κατώρθωσε, κρυφή του χαρὰ πλέον ἦτο νὰ πάρῃ ἕνα φτωχοκόριτσο παρὰ τὴν συνήθειαν πολλῶν συμπατριωτῶν του, τὰ ὁποῖα γνεύουν νόμιμα μὲ φλουρὶ ς' τὸ κούτελο καὶ ραμιουτιέδες ς τὸ στῆθος.

Ἔρριψε λοιπὸν τὸν κλῆρον ὁ Βουρνάζογλους καὶ ὁ κλῆρος ἔπεσε ἐπὶ τὴν Μαριάνθην, ἡ ὁποία ἐπειδὴ εἶχεν ἀκούσει πολλὰ περὶ τοῦ συζυγικοῦ βίου καὶ ἐβιάζετο νὰ τὸν γνωρίσῃ ἀπὸ κοντά χωρὶς νὰ κάμῃ νάζια, ἐδέχθη τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Μπουρνάζογλου καὶ τὸ **Ἡσαΐα, χόρευε!** ἐφάνη μὲ κατάνυξιν.

Τὰ ἀνδρόγυνον ἔζη ἀρκετὰ καλά. Ὁ σύζυγος ἐὰν δὲν ἐπερίμενεν ἀγάπην ἐκ μέρους τῆς συζύγου, ἐπερίμενεν ὅμως εὐγενεσύνην καὶ ἐπειδὴ ἡ Μαριάνθη δὲν εἶχε κακὴν ψυχὴν ἀνεγνώριζεν ὅτι ὁ Βασίλης τὴν εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὴν ξένη δουλειά. Οἱ γείτονες ἔλεγαν τὸν μπακάλη διὰ τὴν εὐμορφιὰ γυναῖκά του καὶ οἱ γειτόνισσαι ἐμακάριζον τὴν Μαριάνθην διὰ τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν ποὺ πῆρε, μὲ ὅλην τὴν μεγάλην της τρέλλιν.

Καὶ ὅμως ὁ Βασίλειος Μπουρνάζογλους δὲν ἦτο ἄκρος διάλου εὐτυχής, διότι εἶχεν ἕνα μεγάλο μάλιστα....κουσμό!

Ποτέ! μὰ ποτέ! ἡ Μαριάνθη δὲν ἐγνώριζε νὰ 'δῇ κατὰ πρόσωπον τὸν ἄνδρα της.

Σ' τὸ τραπέζι, ς' τὸν περίπατον, ς' τὴν αἴθουσα, παντοῦ τέλος ὅπου εὑρίσκοντο μαζί, ἡ Μαριάνθη εἰς κάθε ἄλλο μέρος ἔβλεπε κατὰ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ συζύγου της.

Ὁ καβρένης ὁ Βασίλης ἐπῆγε νὰ σκάσῃ! Ἐγνώριζε καλὰ ὅτι τὸ κορίτσι τῆς Σμύρνης δὲν τολμοῦν ὅπως αἱ γυναῖκες τῆς Καισαρείας, αἱ ὁποῖαι καὶ δέκα χρόνια ἐὰν περάσουν ἀπὸ τὸν γάμον των πάλιν δὲν τολμοῦν νὰ ἴδουν κατάμουτρα τὸν Κυρίαρχον σύζυγον.

Ὅστε ἡ αἰτία ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπεν ἡ Μαριάνθη δὲν ἦτο ἡ ἐντροπὴ καὶ ὁ φόβος ἀλλὰ κάτι ἄλλο, διὰ τὸ ὁποῖον ἠρώτησε τὰ πεθερικά.

—Γαμπρέ μου, εἶπεν ἡ πενθερά, δὲ: πρέπει νὰ σοῦ κακοφαίνεται γιατί τὸ κορίτσι μας εἶναι ντροπαλό.

—Μὰ τί ντροπαλό, Χριστιανή μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἅμα ἦταν λύπη ἐσταύρωνε τὸν κόσμο κι' ἐγέμιζε τὸν μαχαλὰ ἀπὸ φωνὲς καὶ γέλοια! Τώρα ντροπαλὸ ἔγινε;

—Σπάσου, Βασίλη, νὰ ρωτήσωμε τὴν ἴδια, εἶπε τώρα ὁ πενθερός, κρύφου σὺ μέσα ς' τὴν σάλα κι' ἐγὼ τὴν ἐρωτῶ.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἡ Μαριάνθη γελαστὴ καὶ χαρούμενη ὅπως πάντα ἐκάθητο μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς της.

—Γιατί, κόρη μου, δὲν θὲς νὰ δῇς τὸν ἄνδρα σου ς' τὰ μάτια; Τόσο πολὺ τὸν συχαίνεσαι; τὴν ἐρωτᾷ ἡ μητέρα της.

—Ὄχι, καλέ σύ, δὲν τὸν συχαίνομαι μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸν δῶ γιατί φοβοῦμαι μὴ μὲ πάρουν τὰ γέλοια ἅμα θυμηθῶ **ἐκεῖνες τῆς μουτσοῦνες μὲ τῆς μεγάλαις μύταις ποῦ.....**

Πρὶν προφθάσῃ νὰ τελειώσῃ Μαριάνθη, ἕνα φοβερὸ μούγκρισμα ἠκούσθη ἀπὸ τὸ μέρος τῆς σάλας.

Ἦτο ὁ Μπουρνάζογλους ὁ ὁποῖος μουγκρίζων ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπῆτί του!

Τὸ ἴδιο βράδυ ἀφοῦ ἐτίναξε τὴν σκόνη τῆς Σμύρνης ἀπὸ τὰ ὑποδήματά του ἀνεχώρει διὰ τὴν Καισάρειαν λέγων.

Παποῦτσι ἀπ' τὸν τόπο σου
Κι' ἂς εἶναι μπαλωμένο!

Ἰδοὺ γιατί ἡ Μαριάνθη ἡ εὐμορφη μοδιστρούλα ἔμεινε.... **ζωντοχήρα.**

Σμύρνη — ΑΝΤ. Ι. ΖΑΝΟΣ

ΑΤΥΧΗΣ ΕΡΩΣ. ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ

ὑπὸ ΚΩΝΣΤ. ΠΑΧΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 8ης σελ. 143 κτλ.)

Ὁποία γλυκεῖα μελῳδία καὶ ὁποία συναρπάζουσα ἁρμονία ἐξεχύνετο ἐκ τοῦ ὀργάνου ἐκείνου καὶ ἔφθανε μέχρις ἡμῶν! Καὶ ὁ πλέον ἄπειρος τῆς μουσικῆς θὰ ἠδύνατο νὰ κατανοήσῃ τὴν βαθεῖαν τέχνην τοῦ παίζοντος.

Ἀλλ' ὁ φίλος μου, εἷς ἐκ τῶν ἀρίστων καλλιτεχνῶν, ἠδυνήθη ἔτι βαθύτερον νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν τέχνην, οὐχὶ τοῦ παίζοντος ἀλλὰ τῆς παιζούσης, ὡς ἐκεῖνος ἐπίμενεν, διότι εἶνε ἀδύνατον, ἔλεγεν, ἀνὴρ νὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ παίζῃ μὲ τοιαύτην λεπτὴν τέχνην καὶ τοσοῦτον ἐκφραστικὸν αἴσθημα.

—Ὁποῖο ἔξοχος καὶ θαυμασία ἐκτίμησις, ἀναφωνεῖ μετ' ὀλίγον οὗτος πλήρης θαυμασμοῦ. Πηγαίνομεν νὰ ἴδωμεν ποία εἶνε ἡ εὐτυχὴς ἐκείνη, ἥτις κατέχει εἰς τοσοῦτον μέγαν βαθμὸν τὴν τέχνην τοῦ Ὀρφέως.

Καὶ ἐσπεύσαμεν πρὸς τὴν αἴθουσαν.

Δὲν εἴχομεν ὅμως ὑπερῴῳ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, καὶ ἠσθάνθην τὴν χεῖρά μου ἰσχυρῶς θλιβομένην. Ἦτο ὁ φίλος μου ὁ θλίψας μου τὴν χεῖρα.

—Τὸ ἐμάντευσεν ἡ ψυχή μου, μοῦ λέγει, ὅτι ἦτο ἐκείνη!

Καὶ τρόντι, ἡ φίλη του ἦτο ἡ παίζουσα.

Διέκρινον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ φίλου μου τὴν καταλαβοῦσαν αὐτὸν ἱερὰν συγκίνησιν.

Ἔστη ἐκεῖ ἀκίνητος καὶ μετ' εὐλαβείας ἀκροώμενος ὅλης ἐκείνης τῆς γλυκείας μελῳδίας, τὴν ὁποίαν ὑπὸ τοὺς ἁβροὺς δακτύλους τῆς περιζήλευτης κόρης τὸ κλειδοκύμβαλον ἐξέπεμπεν.

—Ἀλλά, θεέ μου! μοῦ λέγει μετ' ὀλίγον, ποία ἀρά γε μαγικὴ καὶ μυστηριώδης δύναμις ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὴν νὰ παίξῃ τὸ τεμάχιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον πάντοτε μὲ συγκινεῖ!

Ἔπαιζε τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν Romance τοῦ ὀλιγῴνου ἐκ τοῦ μελοδράματος Favorita: Spirito gentil dei sogni miei.

Ἀκριβῶς ὀνειρεύεσαι, ὡς καὶ ἐγὼ καλῶς ἐγνώριζον τοῦτο, τὴν προσφιλεστέραν τοῦ φίλου μου μουσικήν.

Πάντες ἐν σιγῇ ἠκροῶντο μετὰ θαυμασμοῦ καὶ συγκινήσεως.

Ποία γλυκύτης, ποῖον αἴσθημα ἐνεκλείετο εἰς τὴν ἐκχυνομένην αὐτὴν μελῳδίαν!

Καὶ ἐμεινα καὶ ἐγὼ ἐν θαυμασμῷ, παρατηρῶν αὐτήν, ἥτις οὐδόλως προσέχουσα εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν, ἀλλ' εἰς ἔκστασιν βεβυθισμένη ὅλη εἰς τὴν συναρπάζουσαν μουσικήν της, ἐκίνει μετ' ἀπεριγράπτου χάριτος καὶ ἀφελείας τὰς χεῖράς της καὶ περιέφερε μετάκλητα ταπληκτικῆς ταχύτητος τοὺς ἁβροὺς δακτύλου τῆς ἐπὶ τῶν πλήκτρων τοῦ κλειδοκυμβάλου, εἴτινες εἰς ἑκάστην ἐπαφὴν αὐτῶν ἔφεγγον καὶ ἔνε τόνον γλυκύτερον τοῦ ἄλλου, καὶ οἱ τόνοι οὗτοι διεπλέκοντο ἀλλήλους γοργοὶ καὶ ἄπειροι, πληροῦντες τὴν αἴθουσαν κυμάτων θείας μελῳδίας.

«Τίς δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ διελογιζόμην, ὅτι ἡ οὐρανία αὕτη κόρη δὲν ἐγκλείει εἰς τὸ στῆθος της τὴν ἀγνοτέραν, τὴν εὐγενεστέραν καὶ τὴν εὐαισθητοτέραν καρδίαν;

Ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπὸ μακρὰν ἱστάμενος, βλέπων καὶ θαυμάζων αὐτήν, δὲν ἠδυνήθη ἔτι περισσότερον νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν ταύτην, καὶ ὡς ὑπὸ ἀοράτου δυνάμεως ἑλκυόμενος, ἐπροχώρησε πλησίον ἐκείνης.

Περίεργον!

Ἠσθάνθη ἡ νεᾶνις τὴν προσέγγισιν τοῦ Ἀγνώστου.

Ἀλλ' ὅμως εἶδον αὐτήν, ἥτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐν ἐκστάσει εὑρισκομένη καὶ ἀφωσιωμένη εἰς τὴν μουσικήν της, οὐδόλως εἶχε στρέψει πρὶν τὴν κεφαλήν, στρέφουσαν αἰφνῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου μου, ὅστις εὑρίσκετο εἰς τεσσάρων ἑκατοστῶν ἀπόστασιν δεξιᾷ αὐτῆς, καὶ εἶδον τὸ ἐλέημα τῆς συναντώμενον μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του.

Ἡ διασταύρωσις αὕτη τῶν ἐλεημάτων των διήρκεσεν ὅσον μία ἀστραπή, ἀλλ' ὅμως ἐγὼ διέκρινον εἰς τὸ ἀστραπαῖον ἐκεῖνο ἐλέημα τὴν νεᾶνιδα καταλαμβανομένην ὑπὸ ἀκαταλήπτου διὰ τοὺς ἄλλους συγκινήσεως.

Ἐξηκολούθησεν ἐκείνη παίζουσα καὶ μεταβαίνουσα ἀπὸ τὸ ἓν τεμάχιον εἰς τὸ ἄλλο ἄνευ διακοπῆς τινος. Καὶ ἠδη ἠδύτερον καὶ παθητικώτερον ἐξεχύνοντο τόνοι, τὸ δὲ κλειδοκύμβαλον, ἐνόμιζέ τις ὅτι ὑπὸ τοὺς μάγους δακτύλους της ἐλάμβανε ζωὴν καὶ καθίστατο διερμηνεὺς τῆς ψυχῆς της.

Ἔπαυσε νὰ παίζῃ. Ῥαγδαῖα χειροκροτήματα καὶ θερμὰ συγχαρητήρια ἐπηκολούθησαν, εἰς τὰ ὁποῖα αὕτη ἀπήντα μετὰ παιδικῆς ἀφελείας.

Ἀλλ' ὅταν ὅμως ὁ φίλος μου τελευταῖος ὅλων καὶ συγκεκινημένος τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν συνεχάρη, αὕτη ἠρυθρίασε καὶ ὠχρίασεν ἐναλλὰξ καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ ψιθυρίσῃ μίαν εὐχαριστήριον λέξιν, ἐνῷ συγχρόνως τὰ ὀλίγματά των διεσταυρώθησαν καὶ πάλιν.

Ὀδεμία ἀμφιβολία· αἱ ψυχαί των εἶχον ἤδη συγκοινωνήσει καὶ ἐκμυστηρευθῆ, καὶ διὰ τῶν βλεμμάτων ἤδη ἐξέφραζον κόσμον ὁλόκληρον αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα τὰ χείλη οὐδέποτε δύνανται νὰ ἐκφράσωσι.

Τὸ ὀλίγμα τῆς ἐκείνο ἔδωκεν εἰς τὸν φίλον μου τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας. Μὴ δυνάμενος δὲ οὗτος νὰ ἐκφράσῃ διὰ τῶν χειλέων τὰ κατέ-

(Ἕπεται Συνέχεια)

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΟΔΟΣ ΕΝ ΔΙΚΕΑΙ

ΧΡΟΝΙΚΑ

[illegible]

-☒-

[illegible]

-☒-

Τὴν ἐπὶ τριήκοντα ἔτη μετ' ἐπιτυχίας διευθυνθεῖσαν Ἐμπορικὴν Βιβλιοθήκη ἐν Μυτιλήνῃ, ἀφέκτο ἤδη ἔτος ἡ ἐπίσκοπος κυρ Παναγιωτάκη Ἄγιος Μυτιλήνης κ. κ. Φώτιος.

Ἅπαντα τὰ Σκαφεῖα δὶς κατεκλίθησαν ἀντικρυσμένα κοσμοφόρτωτα τὴν Α. Π. ἀντιπροσωπεύοντα πάντοτε ἐν συγκινήσει καὶ ἐπὶ ἐπὶ λόγων πλήρεις ἐνεοῦς.

Πλείστοι ἐπέβησαν καὶ ἐκ τῆς κλοῦς μας καὶ ἐκ Μουζουρίων ἐπιστρέψαντες Ἀθῆνῶν, ἐν οἷς ὁ Σεβασμιώτατος Ἄγιος Κυζικήνων, ὁ Δεσπότης Μουζουρίων, ὁ Δεσπότης μας καὶ ἄλλοι.

Κυρ' ἔλεγε δὲ τὴν ἡμέραν ἄπειρον πλῆθος ἐπιστῶν ἐκεῖ ὅπως ἀποβιβάσῃ τὰ σκεύη τὰ ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τοῦ Πειραιῶς.

Καὶ ὁ Ἀθλητὴς Ἀντὴρ ἐπιβιβάσας τὰ σκεύη τοῦ τῆς τὴν Α. Π. μετὰ πάντα ἀφόρου εἶχεν, συγκαίρει ἀκούτας τὴν χαρμόσυνον φιλόφρονα καὶ φιλότιμον τῶν Μουζουρίων Κοινότητα, ἀκούσας ἐπὶ τῆς ἀκοπιαστικῆς διευθύνσεως τοιούτου ἀρμοστοῦ τὴν Ἀρχιμάνδριτος κυρίου τὸν Ἰωάννην Ἱερομόναχον, ἐνὸς ἀρχαίου κοσμοφόρτου τὴν σημερὶν ἡμῶν κοινωφελεστάτου Συνεδρίου ἐκ τοῦ Ἐφορικοῦ τῶν Κυριῶν καὶ τῶν Κυρίων.

-☒-

Ὁ ἐλληνικὸς ἀκοῦσθεν εἰς τὰ Ἀθήνας Ῥίζαρειον Ἐθνικὸν ἐν τοῦ ἀκοῦσθεν ἐμπὸ Ἐπιστήμης Πόρου. Ἀλλ. Κυρ. Χρυσόστομος Ἱερακοπουλος· τὸ ἐ. κοινὸ τὸ κ. ἔτος τοῦ Α. Δ. ἀκρ. Πάντων ἀρχαιοτέρου ἐκείνου ἐλληνικοῦ τόπου ἀκόμη ἐπιστήμη ἐπιστήμη διαφορῶν κοσμ' κοσμ' Καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ἑλλάδος. Σπουδαῖος ἐπιστήμων κύριος ἐκάστης ἐπιστήμης ἐγένετο τὸ μόνον κέρδος καὶ βοήθεια μαθητοῦς καὶ τὸν ἀνθρ. ἀλλὰ καὶ γαμπρὸς ἀξιόπιστος.

Ἀναβιβάσαντο τὸ ἐγκόρδιον ἀνεγκρεμάστρικα ἐπὶ τοῦ τοῦ τοῦ ἐκάστου ἔκθεσις, ἀνεγκρεμάστρικα δὲ καὶ Πάντων. Πρωτοκαθεδρία κύρ. Γ. Μεγκρεμάδου, Κυβερνήτου Κῶν Ἀρχαιοτάτου Καθηγητὴν ἐν ὁ Ἀθηνᾶ καὶ Ἱερομόναχος μας ἔκρυε τὴν τιμὴν τὸ γνωρίσῃ ἐν τοῦ ἀκόμη.

**

Εὐχαριστοῦμεν ἀνεγγίλλοντες τὴν κατ' αὐτὸν μνημόνευσιν τοῦ ἀξιοκάλου τῶν Κῶν

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ Ν. ΓΑΛΙΣΙΩΤΗ

μεταλαμπάδευσιν μετὰ τὴν μακροχρονίου καὶ καλλιμάρτυρος διακονίας

ΕΥΠΡΑΞΙΑΣ ΑΛΕΞ. ΜΩΡΑΪΤΕΛΛΗ

τῆς κοιν' ἡμῶν ἀγωγίου Ὀκτωτοκίας.

Διαβιβάζοντες τὰ συγχαρητήρια ἡμῶν πρὸς τὸν μελλόνυμφον ζεύγος ἐπιχαίρομεν ὅπως ἐν βρεχεῖ ἀνεφέλοις καὶ τὸν ἐν Ἐρεσσῷ οἰκήσωσιν.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ «ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ»

Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του ὁ «Αἰολικὸς Ἀστὴρ» ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ ἴδῃ δημοσιευμάτα του ἀναδημοσιευόμενα ἐν τῷ Ἡμερησίῳ καὶ Περιοδικῷ τύπῳ. Τελευταίως δὲ παγκόσμιον ἐνδιαφέροντος μελέται εὗρον ἐν Εὐρώπῃ τιμητικὴν —ἴσως δὲ καὶ μοναδικὴν δι' Ἑλληνικὸν Περιοδικὸν ἀπήχησιν. Οὕτω ἡ περὶ Βάγνερ λαμπρὰ μελέτη τοῦ ἀνεκτιμήτου ἡμῶν ἐκ Σμύρνης Συνεργάτου κ. Δ. Γ. Κανάλε δ. δ. ἐφείλκυσε τὴν ἐκτίμησιν αὐτῆς τῆς σεβασιᾶς χήρας τοῦ ἐνδόξου Βάγνερ, ἥτις δι' ἐπισκεπτηρίου της ἰδιοχείρως ἔγραψεν εὐχαριστοῦσα· οἱ δὲ περὶ τὰ μουσικὰ ἀσχολούμενοι Ἑλληνομαθεῖς Γερμανοὶ σοφοὶ Βραϊκοφτ καὶ Χέρτελ ἐξεφράσθησαν ὅτι ἡ μελέτη τυγχάνει λίαν ἐνδιαφέρουσα καὶ ὅτι ἐδόθη αὐτοῖς εὐχάριστος εὐκαιρία ὅπως μελετήσωσι τὸ δημοσίευμα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἣν ἀγαπῶσιν. Ὁμοίως ἡ περὶ Βέρδη ὡραία πραγματεία τοῦ αὐτοῦ πολυτίμου ἡμῶν Συνεργάτου λίαν ἐξετιμήθη ἐν Ἰταλίᾳ, ἀντίτυπον δὲ ταύτης κατετέθη ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀλτόρων Μουσικῶν ἐν Μιλάνῳ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ σημειοῦμεν ὅτι καὶ ἑτέρου διαπρεποῦς ἡμῶν Συνεργάτου, τοῦ ἐκ Ζακύνθου εὐπαιρίδου κ. Σπυρ. Δὲ Βιάζη ἡ περὶ Βεσσαλίου περισπούδαστος πραγματεία ἐζητήθη ἐκ Βρυξελλῶν· ἐνῷ ἀντίτυπον τῆς ἐν τῷ Δ. Δ. Ἡμοσιευθείσης πρωτοτύπου εἰκόνος τοῦ Θεοφίλου Καΐρη κατετέθη ὑπὸ τοῦ Χριστιανοδίφου κ. Λαμπάκη ἐν τῷ Ἐθνολογικῷ Μουσείῳ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλὰ πλὴν ἄλλων καὶ αἱ ἀπό τινος δημοσιευόμεναι λαμπραὶ μελέται τῶν ἐπιλέκτων συμπολιτῶν μας κ. κ. Στρογγύλη καὶ Ἀποστολάκη ἀναμφιλέκτως θέλουσι προσθέσει φωτεινὴν σελίδα ἐν τῇ πνευματικῇ σταδιοδρομίᾳ τοῦ «Αἰολικοῦ Ἀστέρος» διαλύουσαι τὴν ἀχλὺν καὶ ἐπιχέουσαι φῶς εἰς ζωτικώτατα ζητήματα οἷον τὸ περὶ ΥΑΡΕΥΣΕΩΣ καὶ τῆς ΙΣΤΟΡΙΑΣ τῆς πολυπαθοῦς τῶν Κυδωνιῶν πόλεως.

Δὶς τὴν κόγχη τῶν κ. Πάλλου Θεβαικοπούλου Δικηγόρου καὶ Σμάλλου Φρίντζη τελειόντα τοῦ γάμου τῶν κόρη τῆς ἀφιστοκρατικῆς οἴκου Ἑλενοφόρος Ἐλ. Κοιλίβα, κόρμοι τῶν βίων ἀνθοδεσμῶν καὶ εὐοιωνίων.

Δ.

ΜΙΧΑΗΛ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ ΜΠΙΛΙΑ

Ἐκκλησιαζόμενοι

Ἐν Ἀθηναίοις τῇ 31 Ἰανουαρίου 1911

Ὑπεύθυνος ΧΑΡΑΛΑΜ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

ΟΠΟΥ ΤΥΧΗ

—Στὸ περασμένο γυαλίδιον ΤΥΧΗΝ δὲν εἶδεις

—Δηλ. τὴν εἰκόνα τῆς θεᾶς **Τύχης** ποῦ γιγνόμεθα δεξιά.

—Χώρου μὴ ὑπάρχοντος καὶ τῶν συνιστωσῶν ἀπορούντων τί χρὴ δρᾶν.

—Ἐξεδιώχθη κακὴν κακῶς ἀπὸ τὴν στήλην της.

—Φαίνεται ὅμως ὅτι ἀφορμὴν θὰ γίνουν νὰ τὴν πετοῦν.

—Θὰ θυμήθηκαν χωρὶς ἄλλο ἐκείνοι ποὺ ἐμπαίζουν τὸ φτ. τῆς ο.' τοῦ ἔτους—ὅτι δηλ. θέλει φοβηθῆ καὶ πέταμα ἀπὸ πάνω διὰ νὰ γλυτώνη καὶ μᾶς μὲ τὸ δῶρό της.

—Καὶ ἐπρεπε μετοποίησαν τὴν φορέσει μας ἐκείνην αὐθωρεὶ μὲ τὸ θαυματουργὸ τυπογραφικὸ **τσιμπίδι** των.

—Ἡ ἀλήθεια ὅτι τώρα τῆς **Ἀποκρηαῖς** τὰ δῶρα τῆς **Τύχης** μᾶς γρυσζονται γρυσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

—Δυὸ νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὸν κὺρ ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΝ.

—Ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν ΒΑΚΧΟΝ τῶν Ἀρχαίων.

—Οἱ ἄνθρωποι ἤλλαξαν ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν ἤλλαξαν.

—Διότι ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ καταβολῆς κόσμου εἰς τὴν χαρὰν καὶ τὴν λύπην παραμένει πάντοτε ὁ ἴδιος.

—Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ σημερινὴ ἡμέρα διὰ κάθε ἄλλο εἶνε κατάλληλος παρὰ διὰ φιλοσοφίαν.

—Σημειώνω ὅτι ἡ λέξις ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ εἶνε Ἰταλική: CARNE—VALE.

—Καὶ σημαίνει ΧΑΙΡΕ ΚΡΕΑΣ.

—Χαιρετῆ ἀλλὰ καὶ ἀποχαιρετῆ τὸ κρέας.

—Καὶ δὲν μποροῦσε παρὰ Ἰταλὸς νὰ εἶναι ὁ **Καρνάβαλος**.

—Ἀφοῦ εἰς τὴν Βενετίαν ἐορτάζοντο οἱ λαμπρότεροι **Ἀπόκρεω** τοῦ κόσμου.

—Ὁ ἄνθρωπος φαίνεται αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ **μασκαρευθῇ** μίαν φορὰν τοῦλάχιστον τὸν χρόνον.

—Ἀλλ' ἀρά γε μίαν φορὰν μόνον τὸν χρόνον **μασκαρεύεται** ὁ ἄνθρωπος;

—Εὐτύχημα θὰ ἦτο νὰ **ἐμασκαρεύετο** μόνον τῆς **Ἀποκρηοῖς**.

—Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ εἶμαι ὑπέρμαχος καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν **μασκαράδων** τῶν **Ἀποκρηάτικων**.

—Διὰ νὰ λείψουν οἱ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ τοῦ ἄλλου χρόνου.

ΧΕΛΙΔΩΝ